

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
97/C 387/01	Απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση C-157/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών, υποστηριζόμενου από τη Γαλλική Δημοκρατία και την Ιρλανδία (Παράβαση κράτους μέλους — Αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής ηλεκτρικού ρεύματος προοριζόμενου για δημόσια διανομή)	1
97/C 387/02	Απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση C-158/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, υποστηριζόμενης από τη Γαλλική Δημοκρατία και την Ιρλανδία (Παράβαση κράτους μέλους — Αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής και εξαγωγής ηλεκτρικού ρεύματος)	1
97/C 387/03	Απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση C-159/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, κατά Γαλλικής Δημοκρατίας, υποστηριζόμενης από την Ιρλανδία (Παράβαση κράτους μέλους — Αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής και εξαγωγής φυσικού αερίου και ηλεκτρικού ρεύματος)	2
97/C 387/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 23ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση C-150/95: Πορτογαλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [Κοινή γεωργική πολιτική — Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 307/95 — Ελαιούχοι σπόροι — Τελικά ποσά αναφοράς — Αποκλεισμός των πορτογάλων παραγωγών από την αντιστάθμιση των υπερβάσεων με γαίες που δεν έχουν χρησιμοποιηθεί στο σύνολο της Κοινότητας — Προσφυγή ακυρώσεως]	2
97/C 387/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 23ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση C-375/95: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας (Παράβαση — Φορολογία των αυτοκινήτων οχημάτων — Δυσμενής διάκριση)	3

97/C 387/06	Απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-337/95 (αίτηση του προέδρου του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Parfums Christian Dior SA και Parfums Christian Dior BV κατά Enoga BV (Δικαιώματα επί του σήματος και δικαιώματα του δημιουργού — Αγωγή του δικαιούχου με αίτημα να απαγορευθεί σε μεταπωλητή η διαφήμιση του προϊόντος με σκοπό τη μεταγενέστερη εμπορία του — Άρωμα) 3	3
97/C 387/07	Απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-20/96 (αίτηση του Social Security Commissioner για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Kelvin Albert Snares κατά Adjudication Officer [Κοινωνική ασφάλιση — Ειδικές παροχές μη στηριζόμενες στην καταβολή εισφορών — Άρθρο 4 παράγραφος 2α και άρθρο 10α του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 — Επίδομα επιβιώσεως αναπήρων — Επίδομα μη εξαγωγίμο] 4	4
97/C 387/08	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 6ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-116/96 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Reisebüro Binder GmbH κατά Finanzamt Stuttgart-Körperschaften (Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Διεθνείς μεταφορές προσώπων — Τόπος και βάση επιβολής του φόρου επί της παροχής υπηρεσιών μεταφοράς) 5	5
97/C 387/09	Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 6ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-164/96 (αίτηση του Consiglio di Stato για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Regione Piemonte κατά Saiagricola SpA [Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 797/85 — Διαφορετική μεταχείριση μεταξύ φυσικών και νομικών προσώπων που είναι κάτοχοι γεωργικής εκμεταλλεύσεως] 5	5
97/C 387/10	Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 6ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση C-261/96 (αίτηση του Corte d'appello di Venezia για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Conserchimica Srl κατά Amministrazione delle Finanze dello Stato (Τελωνειακό δίκαιο — Εκ των υστέρων εισπραξη εισαγωγικών δασμών — Χρόνος παραγραφής) 6	6
97/C 387/11	Υπόθεση C-358/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 21 Οκτωβρίου 1997 6	6
97/C 387/12	Υπόθεση C-359/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 21 Οκτωβρίου 1997 7	7
97/C 387/13	Υπόθεση C-365/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1997 8	8
97/C 387/14	Υπόθεση C-370/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof της Δημοκρατίας της Αυστρίας, με απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1997, στα πλαίσια της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαφοράς μεταξύ 1. The Polo/Lauren Company LP, New York, 2. Poloco SA, με έδρα το Παρίσι, κατά Jürgen Denz, ιδιοκτήτη της μη καταχωρημένης ατομικής επιχειρήσεως Jeans & More 9	9
97/C 387/15	Υπόθεση C-372/97: Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Οκτωβρίου 1997 10	10
97/C 387/16	Υπόθεση C-374/97: Αίτηση προς το Δικαστήριο που υπέβαλε το Bayerischer Verwaltungsgeschichtshof, με απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1997, για την έκδοση προδικαστικής απόφασης στα πλαίσια της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαφοράς μεταξύ Anton Feyrer κατά Landkreis Rottal-Inn, μετέχει της δίχης: Landesanwaltschaft Bayern, ως εκπρόσωπος του δημοσίου συμφέροντος 11	11

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
97/C 387/17	Υπόθεση C-375/97: Αίτηση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το tribunal de commerce (δεύτερο τμήμα) de Tournai, με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1997, στην υπόθεση General Motors Corporation κατά Yplon SA	11
97/C 387/18	Υπόθεση C-378/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Arrondissementsrechtbank te Rotterdam, με διάταξη της 30ής Οκτωβρίου 1997, στο πλαίσιο της ποινικής δίκες κατά του Florus Ariël Wijsenbeek	11
97/C 387/19	Υπόθεση C-379/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Sø- og Handelsretten, με διάταξη της 31ης Οκτωβρίου 1997, στην υπόθεση Urjohn SA, Δανία, κατά Paranova A/S	12
97/C 387/20	Υπόθεση C-380/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε ο πρόεδρος του arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, με απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1997, στην υπόθεση Emesa Sugar (Free Zone) NV κατά 1. Βασιλείου των Κάτω Χωρών, 2. Ολλανδικού Δημοσίου, 3. Ολλανδικών Αντιλλών, 4. Aruba	12
97/C 387/21	Υπόθεση C-381/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το tribunal de première instance de Nivelles (ένατο τμήμα), με απόφαση της 3ης Νοεμβρίου 1997, στην υπόθεση Belgocodex SA κατά Βελγικού Δημοσίου	13
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
97/C 387/22	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση T-331/94: IPK-München GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Συνδρομή για τη χρηματοδότηση σχεδίου οικολογικού τουρισμού — Μείωση — Προσφυγή ακυρώσεως — Παραδεκτό — Επιβεβαιωτική πράξη — Ασφάλεια δικαίου — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Αιτιολογία)	14
97/C 387/23	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση T-229/94: Deutsche Bahn AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [Ανταγωνισμός — Σιδηροδρομικές μεταφορές εμπορευματοκιβωτίων θαλασσίων μεταφορών — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1017/68 — Σύμπραξη — Δεσπόζουσα θέση — Καταχρηστική εκμετάλλευση — Πρόστιμο — Κριτήρια αξιολόγησης — Αρχή της αναλογικότητας — Δικαιώματα άμυνας — Πρόσβαση στο φάκελο — Αρχή της ασφάλειας δικαίου]	14
97/C 387/24	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 1997 στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-213/95 και T-18/96: Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf (SCK) και Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven (FNK) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Ανταγωνισμός — Κινητοί γερανοί — Άρθρο 6 της ευρωπαϊκής συμβάσεως των δικαιωμάτων του ανθρώπου — Τήρηση εύλογης προθεσμίας — Σύστημα πιστοποίησης — Απαγόρευση μισθώσεως — Συνιστώμενες τιμές — Τιμές διακανονισμού — Πρόστιμα)	14
97/C 387/25	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση T-239/94: Association des aciéries européennes indépendantes (EISA) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΚΑΧ — Προσφυγή ακυρώσεως — Κρατικές ενισχύσεις — Ατομικές αποφάσεις εγκρίνουσες τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων σε χαλυβουργικές επιχειρήσεις — Ασύμβατο προς τις διατάξεις της συνθήκης — Αναδρομικότητα — Άρθρο 4 στοιχεία β) και γ) και άρθρο 95 πρώτο και δεύτερο εδάφιο της συνθήκης)	15

97/C 387/26	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση T-243/94, British Steel plc κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΚΑΧ — Προσφυγή ακυρώσεως — Κρατικές ενισχύσεις — Ατομικές αποφάσεις εγκρίνουσες τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων σε χαλυβουργικές επιχειρήσεις — Αναρμοδιότητα — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Ασύμβατο προς τις διατάξεις της συνθήκης — Δυσμενής διάκριση — Έλλειψη αιτιολογίας — Προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας — Άρθρο 4 στοιχεία β) και γ) και άρθρο 15 και 95 πρώτο και δεύτερο εδάφιο της συνθήκης)	16
97/C 387/27	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1997 στην υπόθεση T-244/94: Wirtschaftsvereinigung Stahl κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΚΑΧ — Προσφυγή ακυρώσεως — Κρατικές ενισχύσεις — Ατομικές αποφάσεις εγκρίνουσες τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων σε χαλυβουργικές επιχειρήσεις — Κατάχρηση εξουσίας — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Ασύμβατο προς τις διατάξεις της συνθήκης — Δυσμενής διάκριση — Έλλειψη αιτιολογίας — Προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας — Άρθρο 4 στοιχεία β) και γ) και άρθρα 15 και 95 πρώτο και δεύτερο εδάφιο, της συνθήκης)	16
97/C 387/28	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-26/89 (125): Henri de Compte κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Υπάλληλοι — Αίτηση αναθεώρησης — Παραδεκτό)	17
97/C 387/29	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-149/95: Établissements J. Richard Ducros κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Κρατικές ενισχύσεις — Ενισχύσεις αναδιαρθρώσεως — Απόφαση της Επιτροπής — Ακύρωση — Παραδεκτό)	17
97/C 387/30	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-12/97: Anna Barnett κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Άρθρο 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως)	17
97/C 387/31	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-223/95: Luigi Ronchi κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Άρθρο 90 παράγραφος 1 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — Σιωπηρή απόφαση απορρίψεως αιτήσεως — Άρθρο 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — Καθήκον αρωγής)	18
97/C 387/32	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-15/96: Lino Liao κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Υπάλληλοι — Προσφυγή ακυρώσεως — Κατάριση με καθυστέρηση της εκθέσεως βαθμολογίας — Αγωγή αποζημιώσεως — Παραδεκτό — Βλάβη)	18
97/C 387/33	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-71/96: Sonja Edith Berlingieri Vinzek κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Διαγωνισμός με βάση τίτλους και δοκιμασίες — Αποκλεισμός από την προφορική δοκιμασία)	18
97/C 387/34	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-101/96: Maria Elisabeth Wolf κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Γενικός διαγωνισμός — Αποκλεισμός από το διαγωνισμό — Απαιτούμενη επαγγελματική πείρα)	19

97/C 387/35	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-218/95: Azienda Agricola «Le Canne» Srl κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Γεωργία — Αλιεία — Υδατοκαλλιέργεια και διευθέτηση των προστατευομένων θαλασσιών ζωνών — Κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή — Κήρυξη ορισμένων δαπανών ως μη επιλεξιμών — Προσφυγή ακυρώσεως — Αγωγή αποζημιώσεως)	19
97/C 387/36	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Νοεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-84/96: Cipeke — Comércio e Indústria de Papel, Ld. ^a , κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο — Απόφαση μείωσης χρηματοδοτικής συνδρομής — Υποχρέωση αιτιολογήσεως)	19
97/C 387/37	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-151/95: Instituto Europeu de Formação Profissional Ld. ^a (INEF) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο — Μείωση χρηματοδοτικής συνδρομής — Προσφυγή ακυρώσεως — Προθεσμία — Απαράδεκτο)	20
97/C 387/38	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-122/96: Federazione nazionale del commercio oleario (Federolio) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [Γεωργία — Κοινή οργάνωση των αγορών — Ελαιόλαδο — Είσχυση στην κατανάλωση — Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 887/96 — Προσφυγή ακυρώσεως — Ένωση επιχειρηματιών — Απαράδεκτο]	20
97/C 387/39	Υπόθεση T-263/97: Προσφυγή της ενώσεως GAL Penisola Sorrentina κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 2 Οκτωβρίου 1997	20
97/C 387/40	Υπόθεση T-265/97: Προσφυγή της Regione Toscana κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Μαΐου 1997	21
97/C 387/41	Υπόθεση T-269/97: Προσφυγή της Azienda Agricola Tre e Mezzo κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1997	21
97/C 387/42	Υπόθεση T-273/97: Προσφυγή του Pierre Richard κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που ασκήθηκε στις 16 Οκτωβρίου 1997	22
97/C 387/43	Υπόθεση T-274/97: Προσφυγή της εταιρείας Ca' Pasta srl κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 16 Οκτωβρίου 1997	23
97/C 387/44	Υπόθεση T-279/97: Προσφυγή-αγωγή της DFDS Transport BV κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 24 Οκτωβρίου 1997	24
97/C 387/45	Υπόθεση T-280/97: Προσφυγή-αγωγή της Wilson Holland BV κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 24 Οκτωβρίου 1997	24
97/C 387/46	Υπόθεση T-281/97: Προσφυγή των Milk Products Holdings (Europe) Limited κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Οκτωβρίου 1997	25

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
97/C 387/47	Υπόθεση T-282/97: Προσφυγή-αγωγή του Antonio Giannini κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Οκτωβρίου 1997	25
97/C 387/48	Διαγραφή της υποθέσεως T-396/94	26
97/C 387/49	Διαγραφή της υποθέσεως T-23/97	26
97/C 387/50	Διαγραφή της υποθέσεως T-87/97	26
97/C 387/51	Διαγραφή της υποθέσεως T-134/97	27

Ανακοίνωση προς τους αναγνώστες (βλέπε σελίδα 3 του εξωφύλλου)

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 23ης Οκτωβρίου 1997

στην υπόθεση C-157/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών, υποστηριζόμενου από τη Γαλλική Δημοκρατία και την Ιρλανδία (¹)

(Παράβαση κράτους μέλους — Αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής ηλεκτρικού ρεύματος προοριζόμενου για δημόσια διανομή)

(97/C 387/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-157/94, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Richard B. Wainwright και Berend J. Drijber), υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: Lindsey Nicoll, επικουρούμενη από τον David Anderson), κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: Adrian Bos, Jaap W. de Zwaan και Johannes S. van den Oosterkamp), υποστηριζόμενου από τη Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: Catherine de Salins και Jean-Marc Belorgey) και την Ιρλανδία (εκπρόσωπος: Michael A. Buckley, επικουρούμενος από τον John D. Cooke και την Jennifer Payne), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, χορηγώντας αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής ηλεκτρικού ρεύματος προοριζόμενου για δημόσια διανομή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 30 και 37 της συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, C. Gulmann, H. Ragnemalm και M. Wathelet, πρόεδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Karthein, J. L. Murray, D. A. O. Edward (εισηγητή), J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς, γραμματείς: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, και D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 23 Οκτωβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.
3. Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, η Γαλλική Δημοκρατία και η Ιρλανδία που παρενέβησαν φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα

(¹) EE C 202 της 23. 7. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 23ης Οκτωβρίου 1997

στην υπόθεση C-158/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, υποστηριζόμενης από τη Γαλλική Δημοκρατία και την Ιρλανδία (¹)

(Παράβαση κράτους μέλους — Αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής και εξαγωγής ηλεκτρικού ρεύματος)

(97/C 387/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-158/94, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Richard B. Wainwright και Antonio Aresu), υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: Lindsey Nicoll, επικουρούμενη από τον David Anderson), κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωπος: καθηγητής, Umberto Leanza, επικουρούμενος από τον Ivo M. Braguglia), υποστηριζόμενης από τη Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι:

Catherine de Salins και Jean-Marc Belorgey) και την Ιρλανδία (εκπρόσωπος: Michael A. Buckley, επικουρούμενος από τον John D. Cooke και την Jennifer Payne), με αντικείμενο αίτημα να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας και διατηρώντας, έναντι των άλλων κρατών μελών, στο πλαίσιο εθνικού μονοπωλίου εμπορικού χαρακτήρα, αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής και εξαγωγής στον τομέα του ηλεκτρικού ρεύματος, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 30, 34 και 37 της συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, C. Gulmann, H. Ragnemalm και M. Wathelet, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward (εισηγητή), J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς, γραμματείς: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 23 Οκτωβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.
3. Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, η Γαλλική Δημοκρατία και η Ιρλανδία, που άσκησαν παρέμβαση, φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(¹) EE C 202 της 23. 7. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ της 23ης Οκτωβρίου 1997

στην υπόθεση C-159/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, κατά Γαλλικής Δημοκρατίας, υποστηριζόμενης από την Ιρλανδία (¹)

(Παράβαση κράτους μέλους — Αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής και εξαγωγής φυσικού αερίου και ηλεκτρικού ρεύματος)

(97/C 387/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-159/94, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Richard B. Wainwright και Hendrik van Lier), υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: Lindsey Nicoll επικουρούμενη από τον David Anderson) κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: Catherine de Salins και Jean-Marc Belorgey) υποστηριζόμενης από την

Ιρλανδία (εκπρόσωπος: Michael A. Buckley, επικουρούμενος από τον John D. Cooke και την Jennifer Payne), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής και εξαγωγής για το φυσικό αέριο και το ηλεκτρικό ρεύμα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 30, 34 και 37 της συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, C. Gulmann, H. Ragnemalm και M. Wathelet, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward (εισηγητή), J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς, γραμματείς: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, D. Loutermann-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 23 Οκτωβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.
3. Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας καθώς και η Ιρλανδία που παρενέβησαν φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 202 της 23. 7. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 23ης Οκτωβρίου 1997

στην υπόθεση C-150/95: Πορτογαλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

[Κοινή γεωργική πολιτική — Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 307/95 — Ελαιούχοι σπόροι — Τελικά ποσά αναφοράς — Αποκλεισμός των πορτογάλων παραγωγών από την αντιστάθμιση των υπερβάσεων με γαίες που δεν έχουν χρησιμοποιηθεί στο σύνολο της Κοινότητας — Προσφυγή ακυρώσεως]

(97/C 387/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-150/95, Πορτογαλική Δημοκρατία (δικηγόρος: καθηγητής João Mota de Campos, εκπρόσωπος: Luis Fernandes) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: António Caeiro και Gérard Rozet), υποστηριζόμενης από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: Jan-Peter Hix και Paulo Borges), με αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 307/95 της Επιτροπής, της 14ης Φεβρουαρίου 1995, για τον καθορισμό των τελικών διορθωμένων περιφερειακών ποσών αναφοράς για τους παραγωγούς σπόρων σόγιας, κραιβόσπορων, γογγυλό-

σπορων και ηλιανθόσπορων για την περίοδο εμπορίας 1994/95 ⁽²⁾, κατά το μέρος που μειώνει κατά 20% τα τελικά περιφερειακά ποσά αναφοράς για τους ηλιανθόσπορους που παράγονται στην Πορτογαλία, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen, G. F. Mancini, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή) και G. Hirsch, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 23 Οκτωβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.
3. Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ C 208 της 12. 8. 1995.

(²) ΕΕ L 36 της 16. 2. 1995, σ. 2.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 23ης Οκτωβρίου 1997

στην υπόθεση C-375/95: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας ⁽¹⁾

(Παράβαση — Φορολογία των αυτοκινήτων οχημάτων — Δυσμενής διάκριση)

(97/C 387/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Στην υπόθεση C-375/95, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Δημήτριος Γκουλούσης) κατά Ελληνικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: Παναγιώτης Μυλωνόπουλος και Άννα Ροκοφύλλου), με αντικείμενο να αναγνωριστεί, κατ' εφαρμογή του άρθρου 169 της συνθήκης ΕΚ, ότι η Ελληνική Δημοκρατία, θεσπίζοντας και διατηρώντας σε ισχύ, στον τομέα της φορολογίας των μεταχειρισμένων αυτοκινήτων, διατάξεις οι οποίες, πρώτον, για τους σκοπούς του υπολογισμού της βάσεως επιβολής του ειδικού φόρου καταναλώσεως, επιτρέπουν μόνο την έκπτωση από την τιμή πώλησεως των αντίστοιχων καινούργιων αυτοκινήτων ποσοστού ύψους 5% για κάθε χρόνο χρήσεως, μη δυναμένου να υπερβεί το 20% της αξίας των αντίστοιχων καινούργιων αυτοκινήτων, οι οποίες, δεύτερον, ρυθμίζουν την είσπραξη του εφάπαξ πρόσθετου ειδικού τέλους, χωρίς καμία έκπτωση για τα μεταχειρισμένα αυτοκίνητα, και οι οποίες, τρίτον, προβλέπουν φορολογικά πλεονεκτήματα (μείωση του ειδικού φόρου καταναλώσεως) μόνο για τα καινούργια αντιρροπτικά αυτοκίνητα και όχι για τα εισαγόμενα μεταχειρισμένα αυτοκίνητα αντιρροπτικής τεχνολογίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 95 της συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gilmann, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας:

L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 23 Οκτωβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Η Ελληνική Δημοκρατία, προσδιορίζοντας, για την επιβολή του ειδικού φόρου καταναλώσεως και τον εφάπαξ πρόσθετου ειδικού τέλους, τη φορολογητέα αξία των εισαγόμενων μεταχειρισμένων αυτοκινήτων με τη μείωση της τιμής των αντίστοιχων καινούργιων αυτοκινήτων κατά 5% για κάθε έτος χρήσεως των οικείων οχημάτων, χωρίς η ανώτατη μείωση να μπορεί κατ' αρχήν να υπερβαίνει το 20%, και αποκλείοντας τα εισαγόμενα μεταχειρισμένα αυτοκίνητα αντιρροπτικής τεχνολογίας από το πλεονέκτημα των μειωμένων συντελεστών του ειδικού φόρου καταναλώσεως που ισχύουν για τον εν λόγω τύπο αυτοκινήτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 95 της συνθήκης.

2. Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3. Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 31 της 3. 2. 1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 4ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-337/95 (αίτηση του προέδρου του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Parfums Christian Dior SA και Parfums Christian Dior BV κατά Evora BV ⁽¹⁾

(Δικαιώματα επί του σήματος και δικαιώματα του δημιουργού — Αγωγή του δικαιούχου με αίτημα να απαγορευθεί σε μεταπωλητή η διαφήμιση του προϊόντος με σκοπό τη μεταγενέστερη εμπορία του — Άρωμα)

(97/C 387/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-337/95, με αντικείμενο αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Parfums Christian Dior SA και Parfums Christian Dior BV και Evora BV, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30, 36 και 177 τρίτο εδάφιο, της συνθήκης ΕΚ, καθώς και των άρθρων 5 και 7 της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων ⁽²⁾, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, C. Gilmann (εισηγητή), H. Ragnemalm, R. Schintgen, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet, G. Hirsch, P. Jann και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας:

F. G. Jacobs, γραμματέας; H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 4 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- Όταν ανακύπτει ζήτημα ερμηνείας της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, στο πλαίσιο δίκης διεξαγόμενης σε ένα από τα κράτη μέλη της Μπενελούξ και αφορώσας την ερμηνεία του ενιαίου νόμου Μπενελούξ περί σημάτων, δικαστήριο οι αποφάσεις του οποίου δεν υπόκεινται σε ένδικο μέσα του εσωτερικού δικαίου, όπως είναι τόσο το δικαστήριο Μπενελούξ όσο και το Hoge Raad der Nederlanden, υποχρεούται να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα δυνάμει του άρθρου 177 τρίτο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ. Πάντως, η υποχρέωση αυτή καθίσταται άσκοπη και, συνεπώς, στερείται αντικείμενο, όταν το ανακύψαν ζήτημα είναι κατ' ουσίαν ταυτόσημο με ζήτημα που έχει ήδη αποτελέσει το αντικείμενο προδικαστικής απόφασης στο πλαίσιο της ίδιας της ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου υποθέσεως.
- Τα άρθρα 5 και 7 της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ έχουν την έννοια ότι, στην περίπτωση κατά την οποία προϊόντα φέροντα σήμα διατέθηκαν στην κοινοτική αγορά από τον δικαιούχο του σήματος ή με τη συγκατάθεσή του, ένας μεταπωλητής, εκτός της δυνατότητας μεταπώλησης αυτών των προϊόντων, έχει επίσης τη δυνατότητα χρησιμοποίησης του σήματος προκειμένου να αναγγείλει στο κοινό τη μεταγενέστερη εμπορία αυτών των προϊόντων.
- Ο δικαιούχος σήματος δεν μπορεί να αντιταχθεί, βάσει του άρθρου 7 παράγραφος 2 της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ, στην εκ μέρους μεταπωλητή, ο οποίος εμπορεύεται συνήθως είδη της αυτής φύσεως, αλλ' όχι αναγκαστικά της ίδιας ποιότητας, με τα προϊόντα που φέρουν το σήμα, χρησιμοποίηση, κατά τους συνήθειες για τον κλάδο της δραστηριότητάς του τρόπους, του σήματος προκειμένου να αναγγείλει στο κοινό τη μεταγενέστερη εμπορία αυτών των προϊόντων, εκτός αν αποδειχθεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των ειδικών σε κάθε περίπτωση περιστάσεων, η χρησιμοποίηση του σήματος για το σκοπό αυτό βλάπτει σοβαρά τη φήμη αυτού του σήματος.
- Τα άρθρα 30 και 36 της συνθήκης ΕΚ έχουν την έννοια ότι ο δικαιούχος σήματος ή φορέας δικαιώματος δημιουργού δεν μπορεί να αντιταχθεί στην εκ μέρους μεταπωλητή, ο οποίος συνήθως εμπορεύεται είδη της αυτής φύσεως, αλλ' όχι αναγκαστικά της ίδιας ποιότητας, με τα προστατευόμενα προϊόντα, χρησιμοποίηση, σύμφωνα με τους συνήθειες για τον κλάδο της δραστηριότητάς του τρόπους, αυτών των δικαιωμάτων, προκειμένου να αναγγείλει στο κοινό τη μεταγενέστερη εμπορία αυτών των προϊόντων, εκτός αν αποδειχθεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των ειδικών σε κάθε περίπτωση περιστάσεων, η χρησιμοποίηση των προϊόντων αυτών για τον σκοπό αυτό βλάπτει σοβαρά τη φήμη τους.

(¹) ΕΕ C 351 της 30. 12. 1995.

(²) ΕΕ L 40 της 11. 2. 1989, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 4ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-20/96 (αίτηση του Social Security Commissioner για την έκδοση προδικαστικής απόφασης):
Kelvin Albert Snares κατά Adjudication Officer (¹)

[Κοινωνική ασφάλιση — Ειδικές παροχές μη στηριζόμενες στην καταβολή εισφορών — Άρθρο 4 παράγραφος 2α και άρθρο 10α του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 — Επίδομα επιβίωσης αναπήρων — Επίδομα μη εξαγωγίμο]

(97/C 387/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-20/96, με αντικείμενο αίτηση του Social Security Commissioner (Ηνωμένο Βασίλειο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Kelvin Albert Snares και Adjudication Officer, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία και το κύρος του άρθρου 4 παράγραφος 2 και του άρθρου 10α του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83 του Συμβουλίου (²), και όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1247/92 (³), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, C. Gulmann, H. Ragnemalm και M. Wathelet, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 4 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- Το άρθρο 10α του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83, και όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1247/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992, σε συνδυασμό με το παράρτημα ΙΙα, έχει την έννοια ότι το disability living allowance εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του και, ως εκ τούτου, συνιστά ειδική μη στηριζόμενη στην καταβολή εισφορών παροχή υπό την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 2α του ίδιου κανονισμού και, επομένως, η κατάσταση ενός ατόμου όπως ο εφεσείων της κύριας δίκης, το οποίο, μετά την 1η Ιουνίου 1992, ημερομηνία έναρξης της ισχύος του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1247/92, πληροί τις προϋποθέσεις χορηγήσεως της παροχής αυτής, διέπεται αποκλειστικά από το σύστημα συντονισμού που θεσπίζει το εν λόγω άρθρο 10α.

2. Από την εξέταση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1247/92, στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός αποκλείει, όσον αφορά το *disability living allowance*, την εφαρμογή της αρχής της άρσεως των ρητρών κατοικίας, την οποία θεσπίζει το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71, δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να θίξουν το κύρος του.

(¹) ΕΕ C 77 της 16. 3. 1996.

(²) ΕΕ L 230 της 22. 8. 1983, σ. 6.

(³) ΕΕ L 136 της 19. 5. 1992, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 6ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-116/96 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Reisebüro Binder GmbH κατά Finanzamt Stuttgart-Körperschaften (¹)

(Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Διεθνείς μεταφορές προσώπων — Τόπος και βάση επιβολής του φόρου επί της παροχής υπηρεσιών μεταφοράς)

(97/C 387/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-116/96, με αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Reisebüro Binder GmbH και Finanzamt Stuttgart-Körperschaften, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 9 παράγραφος 2 στοιχείο β) της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (²), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (εισηγητή) και P. Jann, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 6 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 9 παράγραφος 2 στοιχείο β) της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, στην περίπτωση παροχής υπηρεσιών διασποριακής μεταφοράς προσώπων για την οποία καταβάλλεται αμοιβή κατ' αποκοπή, για την εξακρίβωση του τμήματος της μεταφοράς που πρέπει να φορολογηθεί εντός καθενός από τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη, η

συνολική αντιπαροχή πρέπει να κατανέμεται κατ' αναλογία των διανυθεισών αποστάσεων.

(¹) ΕΕ C 158 της 1. 6. 1996.

(²) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τέταρτο τμήμα)

της 6ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-164/96 (αίτηση του Consiglio di Stato για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Regione Piemonte κατά Saiagricola SpA (¹)

[Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 797/85 — Διαφορετική μεταχείριση μεταξύ φυσικών και νομικών προσώπων που είναι κάτοχοι γεωργικής εκμεταλλεύσεως]

(97/C 387/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-164/96, με αντικείμενο αίτηση του Consiglio di Stato προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Regione Piemonte και Saiagricola SpA, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 72/159/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Απριλίου 1972, για τον εκσυγχρονισμό των γεωργικών εκμεταλλεύσεων (²) και του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 797/85 του Συμβουλίου, της 12ης Μαρτίου 1985, για τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των γεωργικών διαρθρώσεων (³), το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, P. J. G. Karpeyn και J. L. Murray (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 6 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Η οδηγία 72/159/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Απριλίου 1972, για τον εκσυγχρονισμό των γεωργικών εκμεταλλεύσεων και ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 797/85 του Συμβουλίου, της 12ης Μαρτίου 1985, για τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των γεωργικών διαρθρώσεων, έχουν την έννοια ότι δεν επιτρέπουν στα κράτη μέλη που θεσπίζουν μητρώο για τον προσδιορισμό των δικαιούχων του ουστήματος ενισχύσεων που προβλέπει η οδηγία 72/159/ΕΟΚ να αποκλείουν από την εγγραφή στο μητρώο ορισμένα νομικά πρόσωπα, αποκλειστικώς λόγω της νομικής τους μορφής, και να προβλέπουν ειδικό σύστημα εξατομικεύσεως με τη δημιουργία ειδικού μητρώου αποκλειστικώς για φυσικά πρόσωπα.

(¹) ΕΕ C 197 της 6. 7. 1996.

(²) ΕΕ L 96 της 23. 4. 1972, σ. 1.

(³) ΕΕ L 93 της 30. 3. 1985, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πρώτο τμήμα)

της 6ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση C-261/96 (αίτηση του Corte d'appello di Venezia για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Conserchimica Srl κατά Amministrazione delle Finanze dello Stato ⁽¹⁾

(Τελωνειακό δίκαιο — Εκ των υστέρων εισπράξη εισαγωγικών δασμών — Χρόνος παραγραφής)

(97/C 387/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-261/96, με αντικείμενο αίτηση του Corte d'appello di Venezia (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Conserchimica Srl και Amministrazione delle Finanze dello Stato, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1697/79 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1979, περί της εκ των υστέρων εισπράξεως εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν κατέστησαν απαιτητοί από τον φορολογούμενο, για εμπορεύματα που διασαφήθηκαν σε τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών ⁽²⁾, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους D. A. O. Edward (εισηγητή), προεδρεύοντα, P. Jann και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: M. B. Elmer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 6 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 2 παράγραφος 1 δεύτερο εδάφιο του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1697/79 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1979, περί της εκ των υστέρων εισπράξεως εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν κατέστησαν απαιτητοί από τον φορολογούμενο, για εμπορεύματα που διασαφήθηκαν σε τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών, δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση μη εισπραχθέντων δασμών για εμπόρευμα που διασαφήθηκε στο πλαίσιο ορισμένου τελωνειακού καθεστώτος, οσάκις η υποχρέωση καταβολής των δασμών γεννήθηκε σε ημερομηνία προγενέστερη της θέσεως του κανονισμού σε ισχύ.

⁽¹⁾ ΕΕ C 269 της 14. 9. 1996.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 02/007, σ. 254.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 21 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση C-358/97)

(97/C 387/11)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Hélène Michard και τον Barry Doherty, μέλη της

Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 21 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ιρλανδία, μη υποβάλλοντας στο φόρο προστιθεμένης αξίας τα διόδια των υφισταμένων στην Ιρλανδία αυτοκινητοδρόμων και γεφυρών, σε αντίθεση με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 4, παράγραφοι 1, 2 και 5 της έκτης οδηγίας περί ΦΠΑ ⁽¹⁾ και, συνεπεία της παραβάσεως αυτής, μη θέτοντας στη διάθεση της Επιτροπής τα ποσά των ιδίων πόρων της Κοινότητας πλέον τόκων υπερημερίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΚ,
- να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα**Φόρος προστιθεμένης αξίας**Πράξεις που υπόκεινται στο φόρο*

Η παρούσα υπόθεση αφορά στην ουσία το ζήτημα αν ορισμένες πράξεις υπόκεινται στο ΦΠΑ. Ως εκ τούτου, είναι αναγκαίο να προσδιορισθεί με ακρίβεια η βάση επιβολής του φόρου. Το άρθρο 2 παράγραφος 1 της έκτης οδηγίας περί ΦΠΑ ορίζει ότι στο φόρο προστιθεμένης αξίας υπόκεινται «οι παραδόσεις αγαθών και οι παροχές υπηρεσιών, που πραγματοποιούνται εξ επαχθούς αιτίας στο εσωτερικό της χώρας υπό υποκειμένου στο φόρο, που ενεργεί υπό την ιδιότητά του αυτή».

Το άρθρο 4 της ίδιας οδηγίας παρέχει μερικούς ορισμούς:

- «1. Θεωρείται ως «υποκείμενος στο φόρο» οποιοσδήποτε ασκεί, κατά τρόπο ανεξάρτητο και σε οποιονδήποτε τόπο, μια από τις οικονομικές δραστηριότητες που αναφέρονται στην παράγραφο 2, ανεξαρτήτως του επιδιωκόμενου σκοπού ή των αποτελεσμάτων της δραστηριότητας αυτής.
- Οικονομικές δραστηριότητες, κατά την έννοια της παραγράφου 1, είναι όλες οι δραστηριότητες του παραγωγού, του εμπόρου ή του παρέχοντος υπηρεσίες (...). Ως οικονομική δραστηριότητα θεωρείται επίσης η εκμετάλλευση ενσωμάτων ή αύλου αγαθού, προς τον σκοπό αντλήσεως εσόδων διαρκούς χαρακτήρος» (η υπογράμμιση δεν είναι του πρωτοτύπου).

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ένα παράδειγμα «εκμεταλλεύσεως ενσωμάτων ή αύλου αγαθού προς το σκοπό αντλήσεως εσόδων διαρκούς χαρακτήρος» αποτελεί η θέση αυτοκινητοδρόμου στη διάθεση των αυτοκινητιστών και η εισπράξη διόδων για τη χρήση του. Ως εκ τούτου, οι πράξεις αυτές αποτελούν οικονομική δραστηριότητα και, επομένως, το πρόσωπο που προβαίνει σ' αυτές υπόκειται στο φόρο βάσει της έκτης οδηγίας περί ΦΠΑ.

Η Επιτροπή προβάλλει ότι η πράξη που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της έκτης οδηγίας περί ΦΠΑ υπόκειται στο ΦΠΑ

«ανεξαρτήτως του επιδιωκόμενου σκοπού ή των αποτελεσμάτων της δραστηριότητας αυτής», όπως αναφέρει το άρθρο 4 παράγραφος 1 της οδηγίας.

Ειδικότερα, η Επιτροπή διατείνεται ότι η εκμετάλλευση αυτοκινητοδρόμου, η εξυπηρέτηση της εσωτερικής ναυσιπλοΐας και η παροχή λιμενικών διευκολύνσεων συνιστούν οικονομικές δραστηριότητες.

Η νομολογία του Δικαστηρίου καθιστά σαφές ότι η παροχή υπηρεσιών υπόκειται στο ΦΠΑ όταν η σχετική υπηρεσία παρέχεται έναντι πληρωμής, καθότι στη βάση επιβολής του φόρου εμπίπτει οτιδήποτε συνιστά την αντιπαροχή για την υπηρεσία αυτή. Όπως έχει τονίσει το Δικαστήριο, πρέπει να υφίσταται «άμεση σχέση μεταξύ παρεχόμενης υπηρεσίας και λαμβανόμενης αντιπαροχής».

Όσον αφορά τα διόδια που καταβάλλονται για τη χρησιμοποίηση αυτοκινητοδρόμου, δεν χωρεί αμφιβολία ότι υφίσταται άμεση σχέση μεταξύ παρεχόμενης υπηρεσίας και λαμβανόμενης αντιπαροχής, αν καταβάλλονται διόδια κάθε φορά που επιτρέπεται στον οδηγό οχήματος να χρησιμοποιήσει τον αυτοκινητόδρομο.

Το γεγονός ότι ιδιώτης επιχειρηματίας ασκεί δραστηριότητες που συμβάλλουν στο γενικό όφελος δεν εμποδίζει την υπαγωγή των δραστηριοτήτων αυτών στο ΦΠΑ.

Κοινοτικός ορισμός

Η έκτη οδηγία περί ΦΠΑ επιβάλλει ΦΠΑ σε όλες τις «οικονομικές δραστηριότητες», μια κατηγορία των οποίων είναι η «παροχή υπηρεσιών». Στο πλαίσιο αυτό, οι έννοιες «παροχή υπηρεσιών» και «οικονομική δραστηριότητα», ως έχουν στην έκτη οδηγία περί ΦΠΑ, πρέπει να ερμηνεύονται αντικειμενικά με βάση την οικονομική πραγματικότητα και ανεξαρτήτως του τρόπου που η πράξη χαρακτηρίζεται στα διάφορα εθνικά νομικά συστήματα. Οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία θα εμποδίζει την ομοιόμορφη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου.

Ερμηνευόμενη αντικειμενικά, η έννοια «παροχή υπηρεσιών» περιλαμβάνει τις υπηρεσίες που παρέχονται στους χρήστες από τους εκμεταλλεζόμενους αυτοκινητοδρόμους ή άλλα έργα υποδομής που χρησιμοποιούνται για τη μεταφορά προϊόντων ή προσώπων. Η ερμηνεία αυτή γίνεται παγίως δεκτή από ορισμένα κράτη μέλη, ειδικότερα δε από την Ισπανία και την Ιταλία που εισπράττουν ΦΠΑ εφ' όλων των διοδίων που καταβάλλονται για τη χρησιμοποίηση αυτοκινητοδρόμων και άλλων έργων υποδομής στο οδικό δίκτυο. Συνεπώς, η απαλλαγή από το ΦΠΑ την οποία χορηγούν μερικά κράτη μέλη, περιλαμβανομένης της Ιρλανδίας, όχι μόνο διαταράσσει το κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας αλλά και δημιουργεί ανισορροπία μεταξύ των συνεισφορών των κρατών μελών στους ίδιους πόρους της Κοινότητας.

Η μη επιβολή ΦΠΑ στα διόδια είναι ασυμβίβαστη με τους κοινοτικούς κανόνες για την είσπραξη των ιδίων πόρων της Κοινότητας.

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, αν τα διόδια υπόκεινται σε ΦΠΑ, μέρος του ΦΠΑ επί των διοδίων θα πρέπει να θεωρηθεί ως μέρος της συνεισφοράς της Ιρλανδίας στους ίδιους πόρους της Κοινότητας.

(¹) Οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.)

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 21 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση C-359/97)

(97/C 387/12)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Héléne Michard και τον Barry Doherty, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 21 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, μη υποβάλλοντας στο φόρο προστιθεμένης αξίας τα διόδια των υψισταμένων στο Ηνωμένο Βασίλειο αυτοκινητοδρόμων και γεφυρών, σε αντίθεση με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 4, παράγραφοι 1, 2 και 5 της έκτης οδηγίας περί ΦΠΑ (¹) και, συνεπεία της παραβάσεως αυτής, μη θέτοντας στη διάθεση της Επιτροπής τα ποσά των ιδίων πόρων της Κοινότητας πλέον τόκων υπερημερίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΚ,
2. να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Φόρος προστιθεμένης αξίας

Πάρξεις που υπόκεινται στο φόρο

Η παρούσα υπόθεση αφορά στην ουσία το ζήτημα αν ορισμένες πράξεις υπόκεινται στο ΦΠΑ. Ως εκ τούτου, είναι αναγκαίο να προσδιορισθεί με ακρίβεια η βάση επιβολής του φόρου. Το άρθρο 2 παράγραφος 1 της έκτης οδηγίας περί ΦΠΑ ορίζει ότι στο φόρο προστιθεμένης αξίας υπόκεινται «οι παραδόσεις αγαθών και οι παροχές υπηρεσιών, που πραγματοποιούνται εξ επαχθούς αιτίας στο εσωτερικό της χώρας υπό υποκειμένου στο φόρο, που ενεργεί υπό την ιδιότητά του αυτή».

Το άρθρο 4 της ίδιας οδηγίας παρέχει μερικούς ορισμούς:

- «1. Θεωρείται ως «υποκείμενος στο φόρο» οποιοσδήποτε ασκεί, κατά τρόπο ανεξάρτητο και σε οποιοδήποτε τόπο, μια από τις οικονομικές δραστηριότητες που αναφέρονται στην παράγραφο 2, ανεξαρτήτως του επιδιωκόμενου σκοπού ή των αποτελεσμάτων της δραστηριότητας αυτής.
2. Οικονομικές δραστηριότητες, κατά την έννοια της παραγράφου 1, είναι όλες οι δραστηριότητες του παραγωγού, του εμπόρου ή του παρέχοντος υπηρεσίες (...). Ως οικονομική δραστηριότητα θεωρείται επίσης η εκμετάλλευση ενσωμάτων ή αΐλου αγαθού, προς τον σκοπό αντήλησως εσόδων διαρκούς χαρακτήρος» (η υπογράμμιση δεν είναι του πρωτοτύπου).

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ένα παράδειγμα «εκμεταλλεύσεως ενσωμάτων ή αΐλου αγαθού προς το σκοπό αντήλησως εσόδων διαρκούς χαρακτήρος» αποτελεί η θέση αυτοκινητοδρόμου στη διάθεση των αυτοκινητιστών και η είσπραξη διοδίων για τη χρήση του. Ως εκ τούτου, οι πράξεις αυτές αποτελούν οικονομική δραστηριότητα και, επομένως, το πρόσωπο που προβαίνει σ' αυτές υπόκειται στο φόρο βάσει της έκτης οδηγίας περί ΦΠΑ.

Η Επιτροπή προβάλλει ότι η πράξη που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της έκτης οδηγίας περί ΦΠΑ υπόκειται στο ΦΠΑ «ανεξαρτήτως του επιδιωκόμενου σκοπού ή των αποτελεσμάτων της δραστηριότητας αυτής», όπως αναφέρει το άρθρο 4 παράγραφος 1 της οδηγίας.

Ειδικότερα, η Επιτροπή διατείνεται ότι η εκμετάλλευση αυτοκινητοδρόμου, η εξυπηρέτηση της εσωτερικής ναυσιπλοΐας και η παροχή λιμενικών διευκολύνσεων συνιστούν οικονομικές δραστηριότητες.

Η νομολογία του Δικαστηρίου καθιστά σαφές ότι η παροχή υπηρεσιών υπόκειται στο ΦΠΑ όταν η σχετική υπηρεσία παρέχεται έναντι πληρωμής, καθότι στη βάση επιβολής του φόρου εμπίπτει οτιδήποτε συνιστά την αντιπαροχή για την υπηρεσία αυτή. Όπως έχει τονίσει το Δικαστήριο, πρέπει να υφίσταται «άμεση σχέση μεταξύ παρεχόμενης υπηρεσίας και λαμβανόμενης αντιπαροχής».

Όσον αφορά τα διόδια που καταβάλλονται για τη χρησιμοποίηση αυτοκινητοδρόμου, δεν χωρεί αμφιβολία ότι υφίσταται άμεση σχέση μεταξύ παρεχόμενης υπηρεσίας και λαμβανόμενης αντιπαροχής, αν καταβάλλονται διόδια κάθε φορά που επιτρέπεται στον οδηγό οχήματος να χρησιμοποιήσει τον αυτοκινητοδρόμο.

Το γεγονός ότι ιδιώτης επιχειρηματίας ασκεί δραστηριότητες που συμβάλλουν στο γενικό όφελος δεν εμποδίζει την υπογωγή των δραστηριοτήτων αυτών στο ΦΠΑ.

Κοινοτικός ορισμός

Η έκτη οδηγία περί ΦΠΑ επιβάλλει ΦΠΑ σε όλες τις «οικονομικές δραστηριότητες», μια κατηγορία των οποίων είναι η «παροχή υπηρεσιών». Στο πλαίσιο αυτό, οι έννοιες «παροχή υπηρεσιών» και «οικονομική δραστηριότητα», ως έχουν στην

έκτη οδηγία περί ΦΠΑ, πρέπει να ερμηνεύονται αντικειμενικά με βάση την οικονομική πραγματικότητα και ανεξαρτήτως του τρόπου που η πράξη χαρακτηρίζεται στα διάφορα εθνικά νομικά συστήματα. Οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία θα εμποδίζει την ομοιομορφή εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου.

Ερμηνευόμενη αντικειμενικά, η έννοια «παροχή υπηρεσιών» περιλαμβάνει τις υπηρεσίες που παρέχονται στους χρήστες από τους εκμεταλλεζόμενους αυτοκινητοδρόμους ή άλλα έργα υποδομής που χρησιμοποιούνται για τη μεταφορά προϊόντων ή προσώπων. Η ερμηνεία αυτή γίνεται παγίως δεκτή από ορισμένα κράτη μέλη, ειδικότερα δε από την Ισπανία και την Ιταλία που εισπράττουν ΦΠΑ εφ' όλων των διόδων που καταβάλλονται για τη χρησιμοποίηση αυτοκινητοδρόμων και άλλων έργων υποδομής στο οδικό δίκτυο. Συνεπώς, η απαλλαγή από το ΦΠΑ την οποία χορηγούν μερικά κράτη μέλη, περιλαμβανομένου του Ηνωμένου Βασιλείου, όχι μόνο διαταράσσει το κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας αλλά και δημιουργεί ανισορροπία μεταξύ των συνεισφορών των κρατών μελών στους ίδιους πόρους της Κοινότητας.

Η μη επιβολή ΦΠΑ στα διόδια είναι ασυμβίβαστη με τους κοινοτικούς κανόνες για την είσπραξη των ιδίων πόρων της Κοινότητας.

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, αν τα διόδια υπόκεινται σε ΦΠΑ, μέρος του ΦΠΑ επί των διοδίων θα πρέπει να θεωρηθεί ως μέρος της συνεισφοράς του Ηνωμένου Βασιλείου στους ίδιους πόρους της Κοινότητας.

(¹) Οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιομορφή φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.)

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση C-365/97)

(97/C 387/13)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Paolo Stancanelli, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επιχορηγούμενο από τον Massimo Merola, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 22 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΚ καθόσον, όσον αφορά τη ζώνη του χεμάροου S. Rocco:

- δεν θέσπισε τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να εξασφαλίσει ότι η διάθεση των αποβλήτων θα πραγματοποιείται χωρίς να τίθεται σε κίνδυνο η υγεία των ανθρώπων και χωρίς να βλάπεται το περιβάλλον, ειδικότερα χωρίς να δημιουργείται κίνδυνος για το νερό, τον αέρα, το έδαφος, την πανίδα και τη χλωρίδα, χωρίς να προκαλούνται ενοχλήσεις από το θόρυβο ή τις οσμές, καθώς και χωρίς να βλάπτονται η φύση και το τοπίο, κατά παράβαση του άρθρου 4 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ ⁽¹⁾ [συγκεκριμένα, του άρθρου 4 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, όπως αυτό τροποποιήθηκε από την οδηγία 91/156/ΕΟΚ ⁽²⁾, η οποία επαναλαμβάνει κατ' ουσίαν το κείμενο του άρθρου αυτού],
- οι αρμόδιες αρχές, οι οποίες καθορίστηκαν κατ' εφαρμογή του άρθρου 5 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ (συγκεκριμένα, του άρθρου 6 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, όπως αυτό τροποποιήθηκε από την οδηγία 91/156/ΕΟΚ, η οποία επαναλαμβάνει κατ' ουσίαν το κείμενο του άρθρου αυτού), δεν εκπλήρωσαν τις υποχρεώσεις τους όσον αφορά την οργάνωση, έγκριση και έλεγχο των ενεργειών διαθέσεως των αποβλήτων εντός της εν λόγω ζώνης, κατά παράβαση του άρθρου 5 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ (άρθρο 6 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, όπως αυτό τροποποιήθηκε από την οδηγία 91/156/ΕΟΚ),
- οι αρμόδιες αρχές δεν εκπλήρωσαν την υποχρέωση επιτηρήσεως των επιχειρήσεων που εξασφαλίζουν τη μεταφορά, τη συλλογή, τη συγκέντρωση, την αποθήκευση και την επεξεργασία των δικών τους αποβλήτων, καθώς και εκείνων που αναλαμβάνουν τη συλλογή ή τη μεταφορά αποβλήτων για λογαριασμό τρίτων, κατά παράβαση του άρθρου 10 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ (συγκεκριμένα του άρθρου 13 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, όπως αυτό έχει τροποποιηθεί με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ, η οποία επαναλαμβάνει κατ' ουσίαν το κείμενο του άρθρου αυτού),
- δεν θέσπισε τις αναγκαίες διατάξεις ώστε, όσον αφορά ένα λατομείο πορώδους εδάφους εντός της ζώνης του χειμάρου S. Rocco, το οποίο στο παρελθόν είχε χρησιμεύσει παράνομα για την απόρριψη αποβλήτων, ο έχων την εκμετάλλευση του λατομείου να παραδώσει τα απόβλητα σε ιδιωτικό ή δημόσιο φορέα συλλογής ή σε επιχείρηση που διεξάγει τις εργασίες διαθέσεως των αποβλήτων, κατά παράβαση του άρθρου 7 πρώτη περίπτωση της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ (συγκεκριμένα του άρθρου 8 πρώτη περίπτωση της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 91/156/ΕΟΚ, η οποία επαναλαμβάνει κατ' ουσίαν το κείμενο του άρθρου αυτού),
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Αναφερόμενη στη ρύπανση που οφείλεται στη διάθεση των αποβλήτων που προέρχονται από τις υψηλότερες ζώνες της κοιλάδας του S. Rocco, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι ιταλικές αρχές παρέβησαν το άρθρο 4 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, κατά την αρχική του διατύπωση (άρθρο 4 της τροποποιημένης οδηγίας), στο μέτρο που δεν θέσπισαν, όσον αφορά

την εν λόγω περιοχή, όλα τα κατάλληλα μέτρα για να εξασφαλίσουν ότι η διάθεση των αποβλήτων θα πραγματοποιείται χωρίς να τίθεται σε κίνδυνο η υγεία των ανθρώπων και χωρίς να βλάπεται το περιβάλλον, χωρίς να προκαλούνται ενοχλήσεις από το θόρυβο ή τις οσμές και χωρίς να βλάπεται το φυσικό περιβάλλον και το τοπίο.

Η Επιτροπή υποστηρίζει, εξάλλου, ότι οι αρμόδιες αρχές, οι οποίες καθορίστηκαν κατ' εφαρμογή του άρθρου 5 της οδηγίας κατά την αρχική της διατύπωση (άρθρο 6 της τροποποιημένης οδηγίας), δεν εκπλήρωσαν τις υποχρεώσεις τους όσον αφορά την οργάνωση, έγκριση και έλεγχο των ενεργειών διαθέσεως των αποβλήτων εντός της εν λόγω ζώνης, όπως αποδεικνύεται από την επιδείνωση της ρυπάνσεως η οποία εξακολουθεί να παρατηρείται στην κοιλάδα του S. Rocco.

Επιπλέον, η Επιτροπή θεωρεί ότι, στο μέτρο που τα στερεά απόβλητα εξακολουθούν να απορρίπτονται στον εν λόγω χειμάρρο, οι αρμόδιες αρχές παρέλειψαν να ασκήσουν επίβλεψη επί των επιχειρήσεων που ασχολούνται με τη μεταφορά, συλλογή, συγκέντρωση, αποθήκευση και επεξεργασία των δικών τους αποβλήτων ή των αποβλήτων τρίτων επιχειρήσεων, κατά παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 10 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ κατά την αρχική της διατύπωση (άρθρο 13 της τροποποιημένης οδηγίας 75/442/ΕΟΚ).

Όσον αφορά, τέλος, την ύπαρξη λατομείου χρησιμοποιούμενου για την παράνομη απόρριψη αποβλήτων, η Επιτροπή, καίτοι έλαβε γνώση της ποινικής διαδικασίας που κινήθηκε κατά του έχοντος την εκμετάλλευση του χώρου, ουδέποτε ενημερώθηκε για τη συνέχεια που δόθηκε στην ποινική αυτή διαδικασία.

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86.

⁽²⁾ ΕΕ L 78 της 26. 3. 1991, σ. 32.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof της Δημοκρατίας της Αυστρίας, με απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1997, στα πλαίσια της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαφοράς μεταξύ 1. The Polo/Lauren Company LP, New York, 2. Poloco SA, με έδρα το Παρίσι, κατά Jürgen Denz, ιδιοκτήτη της μη καταχωρημένης ατομικής επιχείρησης Jeans & More

(Υπόθεση C-370/97)

(97/C 387/14)

Με απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του δικαστηρίου στις 27 Οκτωβρίου 1997, το Oberster Gerichtshof της Δημοκρατίας της Αυστρίας — τέταρτο τμήμα — υπέβαλε προς το Δικαστήριο αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης στα πλαίσια της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαφοράς μεταξύ 1. The Polo/Lauren Company LP, New York, 2. Poloco SA, με έδρα το Παρίσι, κατά Jürgen Denz, επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

- Έχει το άρθρο 7 παράγραφος 1 της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περι

σημάτων ⁽¹⁾, οδηγία περί σημάτων, την έννοια ότι το σήμα παρέχει στον δικαιούχο το δικαίωμα να απαγορευτεί σε τρίτον τη χρησιμοποίηση του σήματος σε προϊόντα τα οποία έχουν διατεθεί στο εμπόριο τρίτης χώρας με το σήμα αυτό;

- Μπορεί ο δικαιούχος του σήματος να ζητεί, με βάση μόνον το άρθρο 7 παράγραφος 1 της οδηγίας περί σημάτων, να μη χρησιμοποιεί ο τρίτος το σήμα σε προϊόντα τα οποία έχουν διατεθεί στο εμπόριο τρίτης χώρας με το σήμα αυτό;

⁽¹⁾ ΕΕ L 40 της 11. 2. 1989, σ. 1.

Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση C-372/97)

(97/C 387/15)

Η Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή Umberto Leanza, επικουρούμενο από τον Oscar Fiumara, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ιταλίας, 5, rue Marie-Adélaïde, άσκησε, στις 28 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- κυρίως, να ακυρώσει στο σύνολό της την απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 30ής Ιουλίου 1997, C(97) 2735 τελικό ⁽¹⁾,
- επικουρικά, να ακυρώσει την ίδια απόφαση στο μέτρο που η απόφαση αυτή (άρθρο 5) επιβάλλει υποχρέωση αναζήτησεως των χορηγηθεισών επιδοτήσεων εντόκως από 1ης Ιουλίου 1990,
- σε αμφοτέρως τις περιπτώσεις, να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

- α) Εσφαλμένος χαρακτηρισμός των επιδοτικών μέτρων ως ενισχύσεως

Τα μέτρα που προβλέπονται από τον περιφερειακό νόμο 4/1985 δεν μπορούν να θεωρηθούν ως απαγορευόμενες ενισχύσεις, και τούτο για δύο λόγους: διότι δεν επηρεάζουν τις ενδοκοινοτικές συναλλαγές και διότι δεν είναι ικανά να επηρεάσουν τον ανταγωνισμό.

Η Ιταλική Δημοκρατία διευκρινίζει ότι πρόκειται περί ενισχύσεων μηδανιού συνολικού ύψους. Πέραν του

αμελητέου ύψους της ενισχύσεως, το οποίο, αυτό καθεαυτό, καταδεικνύει ότι τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να έχουν επιπτώσεις στις κοινοτικές συναλλαγές ή στον ανταγωνισμό, παρατηρείται ότι τέτοιες επιπτώσεις όχι μόνο δεν υπήρξαν πράγματι αλλά ούτε καν αναφέρθηκαν.

- β) Εσφαλμένη και ανατιολόγητη άρνηση εφαρμογής των προβλεπόμενων παρεκκλίσεων: παράβαση και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 3 παράγραφος 1 στοιχείο δ) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1107/70 του Συμβουλίου ⁽²⁾.

Η Επιτροπή αποκλείει την εφαρμογή των παρεκκλίσεων που προβλέπονται σε αμφοτέρως τις ως άνω διατάξεις. Ωστόσο, η Επιτροπή, αντί να διατυπώσει με βεβαιότητα την κρίση της περί του ασυμβιβάστου των μέτρων αυτών, περιορίζεται στη διατύπωση απλών αμφιβολιών και καταλήγει, χωρίς να προβάλλει ουσιαστική και λογική αιτιολογία, στο συμπέρασμα περί του ανεπαρκούς των παρεκκλίσεων αυτών.

- γ) Εσφαλμένος χαρακτηρισμός των μέτρων ως «νέων» ενισχύσεων

Το γεγονός ότι πρόκειται περί μέτρων τα οποία θεσπίστηκαν για πρώτη φορά με νόμο του 1981 και, στη συνέχεια, περιελήφθησαν σε νόμο του 1985, είναι δηλαδή ρηθιμότερα της ενάρξεως της ισχύος της κοινοτικής ρυθμίσεως περί ελευθερώσεως του τομέα των οδικών μεταφορών εμπορευμάτων και της υπαγωγής του στους κανόνες του ανταγωνισμού, συνεπάγεται ότι τα μέτρα αυτά, ακόμα και αν εθεωρούντο ως «ενισχύσεις», θα έπρεπε να χαρακτηρισθούν ως «υφιστάμενες ενισχύσεις».

Η Επιτροπή, θεωρώντας τα επίμαχα μέτρα ως νέες ενισχύσεις, υπαγόμενες ως τοιαύτες στη διαδικασία του άρθρου 93 παράγραφος 3 και λαμβάνοντας, κατά συνέπεια, απόφαση με την οποία έκρινε παράνομα και ασυμβίβαστα με το κοινοτικό δίκαιο τα μέτρα ενισχύσεως, προβλέποντας ρητώς υποχρέωση του κράτους προς αναζήτηση των ενισχύσεων, διέπραξε σοβαρή παράβαση ουσιαστών και διαδικαστικών κανόνων, η οποία επηρεάζει το κύρος της αποφάσεως, τουλάχιστον στο μέτρο που διατάσσεται η αναζήτηση των καταβληθεισών ενισχύσεων.

- δ) Παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της αρχής της αναλογικότητας, όσον αφορά τη διάταξη περί αναζήτησεως των ποσών που καταβλήθηκαν από 1ης Ιουλίου 1990

Προκειμένου περί ενισχύσεων οι οποίες θεσπίστηκαν και καταβλήθηκαν προ τώσων ετών, η επιβολή της υποχρέωσης επιστροφής των ενισχύσεων παραβιάζει την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και την αρχή της ασφάλειας δικαίου. Δεν είναι δυνατόν να μπορούσαν το κράτος και οι ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες να προβλέψουν το 1981 και, κατόπιν, το 1985 ότι οι ενισχύσεις, οι οποίες την εποχή εκείνη θεσπίστηκαν νομοτύπως, θα εκρίνοντο μετά τόσα έτη από τη θέσπισή

τους παράνομες, με αποκλειστική αναφορά στις ενισχύσεις που χορηγήθηκαν μετά την 1η Ιουλίου 1990.

- (¹) Απόφαση σχετικά με τις ενισχύσεις που χορηγούνται από τη Regione Friuli-Venezia Giulia υπέρ των οδικών μεταφορέων της εν λόγω περιφέρειας.
 (²) ΕΕ ειδ. έκδ. 07/001, σ. 135.

Αίτηση προς το Δικαστήριο που υπέβαλε το Bayerischer Verwaltungsgerichtshof, με απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1997, για την έκδοση προδικαστικής απόφασης στα πλαίσια της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαφοράς μεταξύ Anton Feyrer κατά Landkreis Rottal-Inn, μετέχει της δίκης: Landesanstalt Bayern, ως εκπρόσωπος του δημοσίου συμφέροντος
(Υπόθεση C-374/97)

(97/C 387/16)

Με απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Νοεμβρίου 1997, το Bayerischer Verwaltungsgerichtshof υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, στα πλαίσια της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαφοράς μεταξύ Anton Feyrer κατά Landkreis Rottal-Inn, εκπροσωπούμενου από το Landrat, μετέχει της δίκης: Landesanstalt Bayern, ως εκπρόσωπος του δημοσίου συμφέροντος, επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

- Μπορεί ένας ιδιώτης να αρνηθεί την καταβολή υψηλότερων τελών από τα κατ' αποκοπήν ποσά του σημείου 1 του παραρτήματος στο άρθρο 2 παράγραφος 1 της οδηγίας 85/73/ΕΟΚ του Συμβουλίου (¹), όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 93/118/ΕΚ (²), όταν το κράτος μέλος δεν έχει μεταφέρει στο εσωτερικό του δικαίωμα την οδηγία 93/118/ΕΚ εντός της ταχθείσας προθεσμίας;
- Μπορεί ένα κράτος μέλος άνευ ετέρου, επικαλούμενο το σημείο 4 στοιχείο β) του παραρτήματος στο άρθρο 2 παράγραφος 1 της οδηγίας 85/73/ΕΟΚ του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 93/118/ΕΚ, να εισπράττει υψηλότερα τέλη από τα κατ' αποκοπήν ποσά, εφ' όσον τα εισπραττόμενα τέλη δεν υπερβαίνουν το πραγματικό κόστος;
- Εξαρτάται το δικαίωμα των κρατών μελών προς είσπραξη υψηλότερου ποσού από τα κοινοτικά τέλη σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 3 της οδηγίας 85/73/ΕΟΚ του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 93/118/ΕΚ, από το συνολικό τέλος που εισπράττεται από κάθε κράτος μέλος και από το πραγματικό κόστος των συνολικών εξόδων επιθεώρησης σε κάθε κράτος μέλος ή αρκεί, όταν το κράτος μέλος έχει παραχωρήσει στις δημοτικές ή κοινοτικές αρχές το δικαίωμα εισπράξεως των τελών, το ότι το εισπραττόμενο από τις εκάστοτε δημοτικές ή κοινοτικές αρχές συνολικό τέλος δεν υπερβαίνει το πραγματικό κόστος των επιθεωρήσεων των αρχών αυτών;

(¹) ΕΕ L 32 της 5. 2. 1985, σ. 14.

(²) ΕΕ L 340 της 31. 12. 1993, σ. 15.

Αίτηση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το tribunal de commerce (δεύτερο τμήμα) de Tournai, με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1997, στην υπόθεση General Motors Corporation κατά Yplon SA
(Υπόθεση C-375/97)

(97/C 387/17)

Με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1997, που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Νοεμβρίου του ίδιου έτους, το tribunal de commerce (δεύτερο τμήμα) de Tournai, στο πλαίσιο της δίκης μεταξύ General Motors Corporation και Yplon SA που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Σε σχέση με το άρθρο 13 Α1c του ενιαίου νόμου Μπενελούξ που προστέθηκε σύμφωνα με το τροποποιητικό πρωτόκολλο και ισχύει από 1ης Ιανουαρίου 1996, ποια είναι η ακριβής έννοια του όρου «φήμη του σήματος» και μπορεί να θεωρηθεί ότι αυτή η «φήμη» αναφέρεται σε ολόκληρο το έδαφος Μπενελούξ ή σε ένα τμήμα αυτού;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Arrondissementsrechtbank te Rotterdam, με διάταξη της 30ής Οκτωβρίου 1997, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά του Florus Ariël Wijssenbeek

(Υπόθεση C-378/97)

(97/C 387/18)

Με διάταξη της 30ής Οκτωβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 5 Νοεμβρίου 1997, το Arrondissementsrechtbank te Rotterdam, στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιον του ποινικής δίκης κατά του Florus Ariël Wijssenbeek, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

Έχουν το άρθρο 7 Α δεύτερο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ, το οποίο ορίζει ότι η εσωτερική αγορά περιλαμβάνει ένα χώρο χωρίς εσωτερικά σύνορα μέσα στον οποίο εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, και το άρθρο 8 Α της συνθήκης ΕΚ, το οποίο ορίζει ότι κάθε πολίτης της Ένωσης έχει το δικαίωμα να κυκλοφορεί και να διαμένει ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών, την έννοια ότι απαγορεύουν την προβλεπόμενη από εθνική ρύθμιση κρατους μέλους και επισύρουσα ποινικές κυρώσεις υποχρέωση επιδείξεως του διαβατηρίου κατά την είσοδο σε κράτος μέλος ενός ατόμου (ακόμη και αν δεν είναι πολίτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης) όταν αυτό το άτομο εισέρχεται σ' αυτό το κράτος μέλος μέσω του εθνικού αεροδρομίου προερχόμενο από άλλο κράτος μέλος;

Απαγορεύει οποιαδήποτε άλλη διάταξη του κοινοτικού δικαίου την επιβολή της υποχρεώσεως αυτής;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το SØ- og Handelsretten, με διάταξη της 31ης Οκτωβρίου 1997, στην υπόθεση Urjohn SA, Δανία, κατά Paranova A/S

(Υπόθεση C-379/97)

(97/C 387/19)

Με διάταξη της 31ης Οκτωβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 6 Νοεμβρίου 1997, το SØ- og Handelsret, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Urjohn SA, Δανία, και Paranova A/S που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Εμποδίζει το άρθρο 7 της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων ⁽¹⁾ ή/και τα άρθρα 30 και 36 της συνθήκης ΕΚ τον δικαιούχο του σήματος να επικαλείται το δικαίωμά του κατ' εφαρμογή του εθνικού δικαίου περί σημάτων, προκειμένου να αντισταθμίσει στην εκ μέρους τρίτου αγορά ενός φαρμάκου εντός κράτους μέλους την ανασκευασία του από το τρίτο αυτό πρόσωπο, επιθέτοντας το ανήκον στον δικαιούχο σήμα Χ, και στη διάθεσή του εντός της αγοράς άλλου κράτους μέλους, όταν το εν λόγω φάρμακο έχει διατεθεί στην αγορά από τον δικαιούχο αυτού του σήματος ή με τη συναίνεσή του στο κράτος μέλος της αγοράς με το σήμα Υ και όταν ένα πανομοιότυπο φάρμακο διατίθεται στην αγορά από τον δικαιούχο του σήματος ή με τη συναίνεσή του στο εν λόγω άλλο κράτος μέλος με το σήμα Χ;
2. Έχει σημασία για την απάντηση στο ερώτημα 1 αν η εκ μέρους του δικαιούχου του σήματος χρησιμοποίηση διαφορετικών σημάτων στη χώρα αγοράς του εισαγωγέα ή αντιστοίχως στη χώρα πωλήσεων του εισαγωγέα οφείλεται σε υποκειμενικές περιστάσεις που συντρέχουν στο πρόσωπο του κατόχου του δικαιούχου του σήματος; Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, ζητείται να διευκρινιστεί αν ο εισαγωγέας πρέπει να αποδείξει ότι η χρησιμοποίηση διαφορετικών σημάτων έχει ή είχε ως σκοπό την τεχνητή στεγανοποίηση των αγορών (βλέπε συναφώς την απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Οκτωβρίου 1978 ⁽²⁾) (3/78, Centralfarm BV κατά American Home Products).
3. Έχει σημασία για την απάντηση στο ερώτημα 1 αν η εκ μέρους του δικαιούχου του σήματος χρησιμοποίηση διαφορετικών σημάτων στη χώρα αγοράς του εισαγωγέα ή στη χώρα πωλήσεων του εισαγωγέα οφείλεται σε υποκειμενικές περιστάσεις τις οποίες ο δικαιούχος του σήματος δεν μπορεί να επηρεάσει, μεταξύ των οποίων, σε ειδική προϋπόθεση που επιβάλλεται από τις εθνικές υγειονομικές αρχές ή από τα δικαιώματα επί του σήματος τρίτου;

⁽¹⁾ ΕΕ L 40 της 11. 2. 1989, σ. 1.

⁽²⁾ Συλλογή ΔΕΚ 1978, σ. 567.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε ο πρόεδρος του arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, με απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1997, στην υπόθεση Emesa Sugar (Free Zone) NV κατά 1. Βασιλείου των Κάτω Χωρών, 2. Ολλανδικού Δημοσίου, 3. Ολλανδικών Αντιλλών, 4. Aruba

(Υπόθεση C-380/97)

(97/C 387/20)

Με απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 6 Νοεμβρίου 1997, ο πρόεδρος του arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Emesa Sugar (Free Zone) NV και 1. Βασιλείου των Κάτω Χωρών, 2. Ολλανδικού Δημοσίου, 3. Ολλανδικών Αντιλλών, 4. Aruba που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Συμβιβάζεται με τη συνθήκη ΕΚ, ειδικότερα δε με το τέταρτο μέρος αυτής, το γεγονός ότι διατάξεις κατά την έννοια του άρθρου 136 δεύτερο εδάφιο της συνθήκης περιέχουν ποσοτικούς περιορισμούς επί των εισαγωγών ή μέτρα ισοδύναμου αποτελέσματος;
 2. Έχει σημασία για την απάντηση στο ερώτημα αυτό το γεγονός:
 - α) αν αυτοί οι περιορισμοί ή αυτά τα μέτρα λαμβάνουν τη μορφή δασμολογικών ποσοτώσεων ή περιορισμών στις διατάξεις περί καταγωγής ή σωρευésως αυτών των δύο αντιστοίχως;
 - β) αν οι σχετικές διατάξεις περιέχουν ή όχι μέτρα διασφάλισης;
 3. Προκύπτει από τη συνθήκη ΕΚ, ειδικότερα δε από το τέταρτο μέρος αυτής, ότι τα στο πλαίσιο του άρθρου 136 δεύτερο εδάφιο επιτευχθέντα αποτελέσματα — υπό την έννοια ευνοϊκών για τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη (ΥΧΕ) διατάξεων — δεν μπορούν πλέον να τροποποιηθούν μεταγενέστερα σε βάρος των ΥΧΕ ή να καταργηθούν;
- Αν πράγματι αυτό δεν είναι πλέον δυνατό, μπορούν ιδιώτες να επικαλεστούν το γεγονός αυτό στο πλαίσιο δίκες ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων;
4. Κατά πόσο πρέπει η απόφαση ΥΧΕ του 1991 [απόφαση 91/482/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 263 της 19. 9. 1991, σ. 1, όπως διορθώθηκε στην ΕΕ της 23. 1. 1993, L 15 της 23. 1. 1993, σ. 33)] να θεωρηθεί ότι ισχύει άνευ τροποποιήσεων κατά τη διάρκεια της αναφερόμενης στο άρθρο 240 παράγραφος 1 της απόφασης αυτής περιόδου των δέκα ετών, δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν έχει επιφέρει καμία τροποποίηση στην απόφαση αυτή πριν από τη λήξη των πρώτων πέντε ετών (της περιόδου) κατά την έννοια του άρθρου 240 παράγραφος 3 της απόφασης αυτής;

5. Μπορεί το (δικάζον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων) εθνικό δικαστήριο, υπό τις περιστάσεις που εκτίθενται στην απόφαση C-143/88 και C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen κ.λπ. και σε μεταγενέστερες αποφάσεις, να απαγορεύσει προσωρινώς σε κράτος μέλος να συμπράξει (ενεργητικά ή παθητικά) στη λήψη αποφάσεως από το Συμβούλιο των Υπουργών στο πλαίσιο του προαναφερθέντος άρθρου 136 δεύτερο εδάφιο;

6. Αν θεωρηθεί ότι αρμόδιο να αποφανθεί επί των εκτιθέμενων στο σημείο 5 περιστάσεων δεν είναι το εθνικό δικαστήριο αλλά το Δικαστήριο των ΕΚ, δικαιολογούν τότε οι συνοψιζόμενες στην απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 1997, στη σελίδα 7, πρώτη πλήρης παράγραφος [«βάσει όλων των ανωτέρω» (...)] έως και τη σελίδα 8, δεύτερη πλήρης παράγραφος [κατά τη λήξη (...)] «αντιβαίνει σε σημαντικό βαθμό με το συμφέρον της Κοινότητας», περιστάσεις — υπό το φως του σκεπτικού της αποφάσεως αυτής και της αποφάσεως της 6ης Οκτωβρίου 1997 — αυτού του είδους την επιβολή απαγορεύσεως κατά τα εκτιθέμενα στο σημείο 5;

7. Εμποδίζει το άρθρο 5 της συνθήκης ΕΚ — ειδικότερα δε η περιεχόμενη στη διάταξη αυτή αρχή της κοινοτικής πίστεως έναντι άλλων κρατών μελών — την επιβολή μιας τέτοιας δικαστικής απαγορεύσεως όσον αφορά συγκεκριμένη λήψη αποφάσεως από το κράτος μέλος στο προαναφερθέν πλαίσιο, όταν:

α) αυτό το κράτος μέλος, καίτοι γνωρίζει ότι την ίδια στιγμή εκκρεμεί διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων που αφορά τη στάση του κατά την ψηφοφορία στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου των Υπουργών, ψήφισε παρά ταύτα υπέρ της σχετικής προτάσεως του Συμβουλίου και

β) αυτή η (πρώτη) διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων είχε ως αποτέλεσμα την επιβολή μιας τέτοιας απαγορεύσεως μερικές ώρες αφότου το εν λόγω κράτος μέλος ψήφισε επί αυτής της προτάσεως;

8. Θα διαφέρει η απάντηση στο ερώτημα 7 αν η προταθείσα απόφαση, θεωρούμενη από απόψεως περιεχομένου, αντιβαίνει ή όχι σε υπέριστερες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το tribunal de première instance de Nivelles (ένατο τμήμα), με απόφαση της 3ης Νοεμβρίου 1997, στην υπόθεση Belgocodex SA κατά Βελγικού Δημοσίου
(Υπόθεση C-381/97)

(97/C 387/21)

Με απόφαση της 3ης Νοεμβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Νοεμβρίου 1997, το tribunal de première instance de Nivelles (ένατο τμήμα), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Belgocodex SA και του Βελγικού Δημοσίου, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

Αντίκειται προς το άρθρο 2 της πρώτης οδηγίας 67/227/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Απριλίου 1967, περί της εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών⁽¹⁾, με το οποίο έχει θεσπιστεί η αρχή του κοινού συστήματος φόρου προστιθεμένης αξίας, το γεγονός ότι ένα κράτος μέλος, εν προκειμένω το Βέλγιο, το οποίο έχει κάνει χρήση της δυνατότητας του άρθρου 13 της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977 περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση⁽²⁾ και έχει, κατ' αυτόν τον τρόπο, παράσχει στους υποκειμένους στο φόρο το δικαίωμα επιλογής όσον αφορά τη φορολόγηση ορισμένων μισθώσεων ακινήτων, καταργεί, με μεταγενέστερο νόμο, το εν λόγω δικαίωμα επιλογής και επανεισάγει, κατ' αυτόν τον τρόπο, την απαλλαγή σε όλη της την έκταση;

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 3.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 15ης Οκτωβρίου 1997

στην υπόθεση T-331/94: IPK-München GmbH κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Συνδρομή για τη χρηματοδότηση σχεδίου οικολογικού τουρισμού — Μείωση — Προσφυγή ακυρώσεως — Παραδεκτό — Επιβεβαιωτική πράξη — Ασφάλεια δικαίου — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Αιτιολογία)

(97/C 387/22)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-331/94, IPK-München GmbH, με έδρα το Μόναχο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον Hans-Joachim Priess, δικηγόρο Βρυξελλών, 13, Place des Barricades, Bruxelles, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Jürgen Grunwald), με αντικείμενο την ακύρωση αποφάσεως της Επιτροπής της 3ης Αυγούστου 1994, η οποία έκρινε ότι δεν πρέπει να καταβληθεί το υπόλοιπο χρηματοδοτικής συνδρομής χορηγηθείσας στην προσφεύγουσα στο πλαίσιο σχεδίου για τη δημιουργία τράπεζας δεδομένων για τον οικολογικό τουρισμό στην Ευρώπη, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, V. Tiili και R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Οκτωβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 370 της 24. 12. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 21ης Οκτωβρίου 1997

στην υπόθεση T-229/94: Deutsche Bahn AG κατά Επιτροπής
των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

[Ανταγωνισμός — Σιδηροδρομικές μεταφορές εμπορευματοκιβωτίων θαλασσίων μεταφορών — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1017/68 — Σύμπραξη — Δεσπόζουσα θέση — Καταχρηστική εκμετάλλευση — Πρόστιμο — Κριτήρια αξιολογήσεως — Αρχή της αναλογικότητας — Δικαιώματα άμυνας — Πρόσβαση στο φάκελο — Αρχή της ασφάλειας δικαίου]

(97/C 387/23)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-229/94, Deutsche Bahn AG, με έδρα τη Φραγκφούρτη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον Jochim

Sedemund, δικηγόρο Κολωνίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand rue, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: αρχικώς, Norbert Lorenz και Géraud de Bergues, στη συνέχεια Klaus Wiedner και Heinz-Joachim Freund), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 94/210/ΕΚ της Επιτροπής, της 29ης Μαρτίου 1994, σχετικά με διαδικασία βάσει των άρθρων 85 και 86 της συνθήκης ΕΚ (IV/33.941 — HOV-SVZ/MCN) ⁽²⁾ ή, επικουρικώς, την ακύρωση ή τη μείωση του προστίμου που επιβλήθηκε με την απόφαση αυτή στην προσφεύγουσα, το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο, V. Tiili, R. M. Moura Ramos και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 21 Οκτωβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 218 της 6. 8. 1994.

⁽²⁾ EE L 104 της 23. 4. 1994, σ. 34.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 22ας Οκτωβρίου 1997

στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-213/95 και T-18/96: Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf (SCK) και Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven (FNK) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Ανταγωνισμός — Κινητοί γερανοί — Άρθρο 6 της ευρωπαϊκής συμβάσεως των δικαιωμάτων του ανθρώπου — Τήρηση εύλογης προθεσμίας — Σύστημα πιστοποιήσεως — Απαγόρευση μισθώσεως — Συνιστώμενες τιμές — Τιμές διακανονισμού — Πρόστιμα)

(97/C 387/24)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-213/95 και T-18/96, Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf (SCK) και Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven (FNK), με έδρα το Culemborg (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενοι από τους Martijn van Empel, δικηγόρο Άμστερνταμ, και Thomas Janssens, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο

το δικηγορικό γραφείο του Marc Loesch, 11, rue Goethe, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Wouter Wils), υποστηριζομένης στην υπόθεση T-18/96 από τους Van Marwijk Kraanverhuur BV, με έδρα το Zoetermeer (Κάτω Χώρες), Kraanbedrijf Nijdam BV, με έδρα το Groningen (Κάτω Χώρες), Kranen, Transport & Montage's Gilde NV, με έδρα το Geldermalsen (Κάτω Χώρες), Wassink Transport Arnhem BV, με έδρα το Arnhem (Κάτω Χώρες), Koedam Kraanverhuur BV, με έδρα το Vianen (Κάτω Χώρες), Firma Huurdeman Kraanwagenverhuurbedrijf, με έδρα το Hoevelaken (Κάτω Χώρες), Datek NV, με έδρα το Genk (Βέλγιο), Thom Hendrickx, κάτοικο Turnhout (Βέλγιο), εκπροσωπούμενους από τους August Braakman, δικηγόρο Ρότερνταμ, και Willem Sluiter, δικηγόρο Χάγης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του Michel Molitor, 14 A, rue des Bains, με αντικείμενο στην υπόθεση T-213/95, αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή, σύμφωνα με τα άρθρα 178 και 215 της συνθήκης ΕΚ, να αποκαταστήσει τη ζημία που προκλήθηκε στους ενάγοντες-προσφεύγοντες λόγω της παράνομης συμπεριφοράς της και, στην υπόθεση L-18/96, αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 95/551/ΕΚ της Επιτροπής, της 29ης Νοεμβρίου 1995, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της συνθήκης ΕΚ (IV/34.179, 34.202, 34.216 — Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf και Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven) ⁽²⁾, το Πρωτοδικείο (τέταρτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, την P. Lindh, τους J. Azizi, J. D. Cooke και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 22 Οκτωβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Εκδίδεται κοινή απόφαση στις υποθέσεις T-213/95 και T-18/96.
2. Το επιβληθέν στο Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf πρόστιμο με το άρθρο 5 παράγραφος 2 της αποφάσεως 95/551/ΕΚ της Επιτροπής, της 29ης Νοεμβρίου 1995, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της συνθήκης ΕΚ (IV/34.179, 34.202, 34.216 — Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf και Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven), μειώνεται σε 100 000 Ecu.
3. Απορρίπτει κατά τα λοιπά τις προσφυγές.
4. Οι προσφεύγοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα και τα έξοδα της Επιτροπής, περιλαμβανομένων και των εξόδων για τις διαδικασίες ασφαλιστικών μέτρων. Φέρουν επίσης τα έξοδα των παρεμβάντων.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 24ης Οκτωβρίου 1997

στην υπόθεση T-239/94: Association des aciéries européennes indépendantes (EISA) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(ΕΚΑΧ — Προσφυγή ακυρώσεως — Κρατικές ενισχύσεις — Ατομικές αποφάσεις εγκρίνουσες τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων σε χαλυβουργικές επιχειρήσεις — Ασύμβατο προς τις διατάξεις της συνθήκης — Αναδρομικότητα — Άρθρο 4 στοιχεία β) και γ) και άρθρο 95 πρώτο και δεύτερο εδάφιο της συνθήκης)

(97/C 387/25)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-239/94, Association des aciéries européennes indépendantes (EISA), με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τον Alexandre Vandencastele, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Εκπρόσωποι: Michel Nolin και Ben Smulders), υποστηριζομένης από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Εκπρόσωποι: Rüdiger Bandilla και Stephan Marquardt), την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (εκπρόσωποι: Ernst Röder και Bernd Kloke), την Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: Umberto Leanza και Pier Giorgio Ferri) και την Ilva Laminati Piani SpA, με έδρα τη Ρώμη, εκπροσωπούμενη από τον Aurelio Pappalardo, δικηγόρο Τραπανά, και τον Massimo Merola, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alain Lorang, 51, rue Albert 11er, με αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων 94/256/ΕΚΑΧ έως 94/261/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 12ης Απριλίου 1994, περί των ενισχύσεων τις οποίες διάφορα κράτη μέλη προτίθενται να χορηγήσουν σε χαλυβουργικές επιχειρήσεις εγκατεστημένες στα αντιστοιχία εδάφη τους (ΕΕ L 112 της 3. 5. 1994, αντιστοιχώς, σ. 45, 52, 58, 64, 71 και 77), το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο, τη V. Tiili, τους A. Potocki και R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 24 Οκτωβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της αιτήσεως ακυρώσεως της αποφάσεως 94/256/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 12ης Απριλίου 1994, όσον αφορά ενίσχυση που πρόκειται να χορηγηθεί από τη Γερμανία στη χαλυβουργική επιχείρηση EKO Stahl AG, Eisenhüttenstadt.
2. Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
3. Καταδικάζει την προσφεύγουσα στην καταβολή των 5/6 των εξόδων της καθής και του συνόλου των εξόδων της Ilva Laminati Piani SpA, παρεμβαίνουσας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 31 της 3. 2. 1996 και ΕΕ C 95 της 30. 3. 1996.

⁽²⁾ ΕΕ L 312 της 23. 12. 1995, σ. 79.

4. Το Συμβούλιο, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Ιταλική Δημοκρατία φέρουν έκαστος τα δικαστικά τους έξοδα.

(¹) ΕΕ C 202 της 23. 7. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 24ης Οκτωβρίου 1997

στην υπόθεση T-243/94, British Steel plc κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(ΕΚΑΧ — Προσφυγή ακυρώσεως — Κρατικές ενισχύσεις — Ατομικές αποφάσεις εγκρίνουσες τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων σε χαλυβουργικές επιχειρήσεις — Αναρμοδιότητα — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Ασύμβατο προς τις διατάξεις της συνθήκης — Δυσμενής διάκριση — Έλλειψη αιτιολογίας — Προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας — Άρθρο 4 στοιχεία β) και γ) και άρθρο 15 και 95 πρώτο και δεύτερο εδάφιο της συνθήκης)

(97/C 387/26)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-243/94, British Steel plc, με έδρα το Λονδίνο, εκπροσωπούμενη από τον Richard Plender, QC, δικηγόρο Αγγλίας και Ουαλίας, και από τον William Sibree, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Elvinger, Hoss και Prussen, 15, Côte d'Eich, υποστηριζόμενη από τη SSAB Svenskt Stål AB, με έδρα τη Στοκχόλμη, εκπροσωπούμενη από τους John Boyce και Philip Raven, solicitors, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Elvinger, Hoss και Prussen, 15, Côte d'Eich, την Det Danske Stålvalseværk A/S, με έδρα το Frederiksværk (Δανία), εκπροσωπούμενη από τον Jonathan Alex Lawrence, solicitor, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernst Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Nicholas Khan και Ben Smulders), υποστηριζόμενης από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: Rüdiger Bandilla και John Carbery), την Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: Umberto Leanza και Pier Giorgio Ferri), το Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωποι: Αρχικώς Alberto Navarro González (και Gloria Calvo Díaz, κατόπιν Alberto Navarro González και Luis Perez De Ayala Beccerril) και την Ilva Laminati Piani SpA, με έδρα τη Ρώμη, εκπροσωπούμενη από τον Aurelio Pappalardo, δικηγόρο Trapani, και τον Massimo Merola, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alain Lorang, 51, rue Albert 11er, με αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής 94/258/ΕΚΑΧ, της 12ης Απριλίου 1994, όσον αφορά ενίσχυση που πρόκειται να χορηγηθεί από την Ισπανία στη χαλυβουργική επιχείρηση Corporación de la Siderurgia Integral (CSI) (²) και 94/259/ΕΚΑΧ, της 12ης Απριλίου 1994, σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που προτίθεται να χορηγήσει η Ιταλία στον όμιλο χαλυβουργικών επιχειρήσεων Ilva (³), το Πρωτοδικείο

(πρώτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο, τη V. Tiili, τους A. Potocki και R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 24 Οκτωβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα έξοδα της καθής και της Ilva Laminati Piani SpA, παρεμβαίνουσας.
3. Το Συμβούλιο, το Βασίλειο της Ισπανίας, η Ιταλική Δημοκρατία, η SSAB Svenskt Stål και η Det Danske Stålvalseværk A/S θα φέρουν έκαστος τα έξοδά του.

(¹) ΕΕ C 254 της 10. 9. 1994.

(²) ΕΕ L 112 της 3. 5. 1994, σ. 58.

(³) ΕΕ L 112 της 3. 5. 1994, σ. 68.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 24ης Οκτωβρίου 1997

στην υπόθεση T-244/94: Wirtschaftsvereinigung Stahl κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(ΕΚΑΧ — Προσφυγή ακυρώσεως — Κρατικές ενισχύσεις — Ατομικές αποφάσεις εγκρίνουσες τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων σε χαλυβουργικές επιχειρήσεις — Κατάχρηση εξουσίας — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Ασύμβατο προς τις διατάξεις της συνθήκης — Δυσμενής διάκριση — Έλλειψη αιτιολογίας — Προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας — Άρθρο 4 στοιχεία β) και γ) και άρθρα 15 και 95 πρώτο και δεύτερο εδάφιο, της συνθήκης)

(97/C 387/27)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-244/94, Wirtschaftsvereinigung Stahl, με έδρα το Düsseldorf (Γερμανία), Thyssen Stahl AG, με έδρα το Duisbourg (Γερμανία), Preussag Stahl AG, με έδρα το Salzgitter (Γερμανία), Hoogovens Groep BV, με έδρα το IJmuiden (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενες από τους Jochim Sedemund και Frank Montag, δικηγόρους Κολωνίας, και, όσον αφορά τη Hoogovens Groep BV, από τον Eric Pijnacker Hordijk, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Bernd Langeheine και Ben Smulders), υποστηριζόμενης από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: Rüdiger Bandilla και Stephan Marquardt), την Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: Umberto Leanza και Pier Giorgio Ferri) και την Ilva Laminati Piani SpA, με έδρα τη Ρώμη, εκπροσωπούμενη από τον Aurelio Pappalardo, δικηγόρο Trapani, και τον Massimo

Merola, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alain Lorang, 51, rue Albert 11er, με αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης 94/259/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 12ης Απριλίου 1994, σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που προτίθεται να χορηγήσει η Ιταλία στον όμιλο χαλυβουργικών επιχειρήσεων Inva (²), το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο, τη V. Tiili, τους A. Potocki και R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 24 Οκτωβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στην καταβολή των εξόδων της καθής και της παρεμβαίνουσας Inva Laminati Riiani SpA.
3. Το Συμβούλιο και η Ιταλική Δημοκρατία θα φέρουν έκαστος τα έξοδά του.

(¹) ΕΕ C 233 της 20. 8. 1994.

(²) ΕΕ L 112 της 3. 5. 1994, σ. 64.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 5ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-26/89 (125): Henri de Compte κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (¹)

(Υπάλληλοι — Αίτηση αναθεώρησης — Παραδεκτό)

(97/C 387/28)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-26/89 (125), Henri de Compte, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενος αρχικά από τον Francesco Pasetti Bombardella, δικηγόρο Βενετίας, στη συνέχεια από τον Henri Ferretti, δικηγόρο Thionville, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Guy Harles 8-10, rue Mathias Hardt, κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (εκπρόσωποι: Francois Vainker και Evelyn Waldherr), με αντικείμενο αίτηση αναθεώρησης της απόφασης του Πρωτοδικείου της 17ης Οκτωβρίου 1991, T-26/89, de Compte κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1991, σ. II-781), το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τον A. Saggio, πρόεδρο, και τους B. Vesterdorf και R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 5 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την αίτηση αναθεώρησης ως απαράδεκτη.
2. Ο αιτών φέρει τα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 89 της 6. 4. 1988.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 5ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-149/95: Établissements J. Richard Ducros κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Κρατικές ενισχύσεις — Ενισχύσεις αναδιαρθρώσεως — Απόφαση της Επιτροπής — Ακύρωση — Παραδεκτό)

(97/C 387/29)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-149/95, Établissements J. Richard Ducros, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τον Philippe Genin, δικηγόρο Λυών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: αρχικώς Jean-Paul Kerpenne και στη συνέχεια Xavier Lewis), υποστηριζόμενης από τις CMF SpA και CMF Sud SpA, με έδρα το Rignatere Maggiore (Ιταλία), εκπροσωπούμενες από τον Mario Siragusa, δικηγόρο Ρώμης, και τον Giuseppe Scassellati-Sforzolini, δικηγόρο Μπλόνιας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Elvinger, Hoss και Prussen, 2, place Winston Churchill, με αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης που περιλαμβάνεται στην ανακοίνωση 95/C 120/03 της Επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 93 παράγραφος 2 της συνθήκης, προς τα άλλα κράτη μέλη και τα λοιπά ενδιαφερόμενα μέρη σχετικά με τη χορήγηση ενίσχυσης από την Ιταλία προς τις εταιρείες CMF Sud SpA και CMF SpA [κρατικές ενισχύσεις C 6/92 (ex NN 149/91)] (²), το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, C. P. Briët, A. Καλογερόπουλο, V. Tiili και R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 5 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά έξοδα συμπεριλαμβανομένων των εξόδων των παρεμβαίνουσών.

(¹) ΕΕ C 248 της 23. 9. 1995.

(²) ΕΕ C 120 της 16. 5. 1995, σ. 4.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 5ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-12/97: Anna Barnett κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Άρθρο 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως)

(97/C 387/30)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-12/97, Anna Barnett, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τους Jean-Noël Louis, Thierry Dema-

seure και Ariane Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sarl, 30, rue de Cessange, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Julian Currall και Florence Clotuche), που είχε ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της απόφασης της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 1996 με την οποία απορρίφθηκε αίτηση αναθεωρήσεως της από 14 Μαΐου 1996 απόφασης περί κατατάξεως της προσφεύγουσας σε βαθμό, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, B. Vesterdorf και J. Pirrung, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 5 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

(¹) ΕΕ C 94 της 22. 3. 1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 6ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-223/95: Luigi Ronchi κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Άρθρο 90 παράγραφος 1 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — Σιωπηρή απόφαση απορρίψεως αιτήσεως — Άρθρο 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — Καθήκον αρωγής)

(97/C 387/31)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-223/95, Luigi Ronchi, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure, Véronique Leclercq και Ariane Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας fiduciaire Myson Sarl, 30, rue de Cessange, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gianluigi Valsesia και Julian Currall), με αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της σιωπηρής απόφασης της Επιτροπής να απορρίψει την αίτηση αρωγής που υπέβαλε ο προσφεύγων-ενάγων στις 30 Ιανουαρίου 1995 και, αφετέρου, τη συμβολική καταβολή ενός Ecu για την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ο προσφεύγων-ενάγων θεωρεί ότι υπέστη, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 6 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει τη σιωπηρή απόφαση της Επιτροπής να απορρίψει την αίτηση αρωγής που υπέβαλε ο προσφεύγων-ενάγων στις 30 Ιανουαρίου 1995.
2. Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή κατά τα λοιπά.

3. Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 46 της 17. 2. 1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 6ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-15/96: Lino Liao κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (¹)

(Υπάλληλοι — Προσφυγή ακυρώσεως — Κατάρτιση με καθυστέρηση της εκθέσεως βαθμολογίας — Αγωγή αποζημιώσεως — Παραδεκτό — Βλάβη)

(97/C 387/32)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-15/96, Lino Liao, υπάλληλος του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τους Pierre-Paul Van Gehuchten και Constantin Nikis, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinshheim, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: Diego Canga Fano και Marie-Jeanne Vernier), με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της οριστικής εκθέσεως βαθμολογίας για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1991 μέχρι 30 Ιουνίου 1993, η οποία έκθεση φέρει την ημερομηνία 6 Νοεμβρίου 1995 και κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα-ενάγοντα στις 9 Νοεμβρίου 1995, καθώς και αίτημα αποζημιώσεως, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο και R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 6 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.
2. Οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(¹) ΕΕ C 77 της 16. 3. 1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 6ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-71/96: Sonja Edith Berlingieri Vinzek κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Διαγωνισμός με βάση τίτλους και δοκιμασίες — Αποκλεισμός από την προφορική δοκιμασία)

(97/C 387/33)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-71/96, Sonja Edith Berlingieri Vinzek, δόκιμος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κάτοικος Sterrebeek (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους Jean-Noël Louis, Thierry Demasure και Ariane Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας fiduciaire Myson Sarl, 30, rue de Cessange, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gianluigi Valsesia και αρχικώς Ana Maria Alves Vieira και στη συνέχεια Florence Clotuche), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού COM/A/955 της 26ης Μαρτίου 1996 να μην επιτρέψει στην προσφεύγουσα να συμμετάσχει στην προφορική διαδικασία του διαγωνισμού και, εφόσον χρειάζεται, την ακύρωση της αρχικής αποφάσεως που έλαβε η πιο πάνω εξεταστική επιτροπή στις 16 Φεβρουαρίου 1996, το Πρωτοδικείο (δευτέρο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο και P. Lindh, δικαστές, γραμματέας: A. Maig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 6 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Η Επιτροπή φέρει, εκτός από τα δικά της δικαστικά έξοδα, το ένα τρίτο των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας.

(¹) EE C 233 της 10. 8. 1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ της 6ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-101/96: Maria Elisabeth Wolf κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Γενικός διαγωνισμός — Αποκλεισμός από το διαγωνισμό — Απαιτούμενη επαγγελματική πείρα)

(97/C 387/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-101/96, Maria Elisabeth Wolf, επικουρικός υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Jean-Noël Louis, Thierry Demasure και Ariane Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας fiduciaire Myson Sarl, 30, rue de Cessange, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Julian Currall και Bertrand Wägenbaur), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού COM/A/95 να αποκλείσει την προσφεύγουσα-ενάγουσα από το διαγωνισμό αυτό, καθώς και τη χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που η προσφεύγουσα-ενάγουσα θεωρεί ότι υπέστη από την απόφαση αυτή, το Πρωτοδικείο (δευτέρο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: A. Maig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 6 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.
2. Οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(¹) EE C 233 της 10. 8. 1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ της 7ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-218/95: Azienda Agricola «Le Canne» Srl κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Γεωργία — Αλιεία — Υδατοκαλλιέργεια και διευθέτηση των προστατευόμενων θαλασσιών ζωνών — Κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή — Κήρυξη ορισμένων δαπανών ως μη επιλεξιμών — Προσφυγή ακυρώσεως — Αγωγή αποζημιώσεως)

(97/C 387/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-218/95, Azienda Agricola «Le Canne» Srl, με έδρα το Porto Viro (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους Giulio Schiller, Giuseppe Carraro, Francesca Mazzonetto, δικηγόρους Πάδουας, και Guy Arendt, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον τελευταίο αυτό δικηγόρο, 62, avenue Guillaume, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, (εκπρόσωποι: Eugenio de March και Hubertus Van Vliet), με αντικείμενο, αφενός, προσφυγή ακυρώσεως κατά της εκ μέρους της Επιτροπής μειώσεως μιας αρχικώς χορηγηθείσας κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής και, αφετέρου, αίτημα αποκαταστάσεως της ζημίας την οποία η προσφεύγουσα-ενάγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της μειώσεως αυτής, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. P. Briët και A. Potocki, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 7 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.
2. Καταδικάζει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 77 της 16. 3. 1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ της 7ης Νοεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-84/96: Cipeke — Comércio e Indústria de Papel, Ld.^a, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο — Απόφαση μείωσης χρηματοδοτικής συνδρομής — Υποχρέωση αιτιολογήσεως)

(97/C 387/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

Στην υπόθεση T-84/96, Cipeke — Comércio e Indústria de Papel, Ld.^a, με έδρα τη Λισαβόνα, εκπροσωπούμενη από τον Miguel Ferrão Castelo Branco και στη συνέχεια από τον João Caniço Gomes, δικηγόρους Λισαβόνας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο François Brouxel, 6, rue Zithe, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Maria Teresa Figueira και Knut Simonsson), με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως PT-C (95) 543 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1995, για τη μείωση

χρηματοδοτικής συνδρομής, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. P. Briët και A. Rotocki, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 7 Νοεμβρίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων της διαδικασίας λήφως ασφαλιστικών μέτρων.

(¹) ΕΕ C 233 της 10. 8. 1996.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 30ής Σεπτεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-151/95: Instituto Europeu de Formação Profissional Ld.^a (INEF) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο — Μείωση χρηματοδοτικής συνδρομής — Προσφυγή ακυρώσεως — Προθεσμία — Απαράδεκτο)

(97/C 387/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

Στην υπόθεση T-151/95, Instituto Europeu de Formação Profissional Ld.^a (INEF), με έδρα το Porto (Πορτογαλία), που εκροσωπείται από τον Bolota Belchior, δικηγόρο της Vila Nova de Gaia, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Jacques Schroeder, 6, rue Heinrich Heine, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: αρχικά Anna Maria Alves Vieira και Günter Wilms και εν συνεχεία Maria Teresa Figueira και Knut Simonsson) με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της από 2 Δεκεμβρίου 1991 αποφάσεως της Επιτροπής, περί μείωσης της συνδρομής που χορήγησε το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο στο πρόγραμμα 881005 P1, για ενέργειες επαγγελματικής κατάρτισης που πραγματοποιήσε στην Πορτογαλία η προσφεύγουσα, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 30 Σεπτεμβρίου 1997 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
2. Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 268 της 14. 10. 1995.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 30ής Σεπτεμβρίου 1997

στην υπόθεση T-122/96: Federazione nazionale del commercio oleario (Federolio) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

[Γεωργία — Κοινή οργάνωση των αγορών — Ελαιόλαδο — Ενίσχυση στην κατανάλωση — Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 887/96 — Προσφυγή ακυρώσεως — Ένωση επιχειρηματιών — Απαράδεκτο]

(97/C 387/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-122/96, Federazione nazionale del commercio oleario (Federolio), με έδρα τη Ρώμη, εκπροσωπούμενη από τη Livia Magrone Furlotti, δικηγόρο Ρώμης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του δικηγόρου Marc Loesch, 11, rue Goethe, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Eugenio de March και Paolo Ziotti), με αντικείμενο προσφυγή μερικής ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 887/96 της Επιτροπής (²), της 15ης Μαΐου 1996, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2677/85 (³) για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος ενίσχυσης στην κατανάλωση για το ελαιόλαδο, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 30 Σεπτεμβρίου 1997 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
2. Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 370 της 7. 12. 1996.

(²) ΕΕ L 119 της 16. 5. 1996, σ. 16.

(³) ΕΕ L 254 της 25. 9. 1985, σ. 5.

Προσφυγή της ενώσεως GAL Penisola Sorrentina κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 2 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση T-263/97)

(97/C 387/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η ένωση GAL Penisola Sorrentina, εκπροσωπούμενη από τους Gian Luca Lemmo και Vincenzo Mormile, του δικηγορικού συλλόγου Νεαπόλεως, με τόπο επιδόσεων στη διεύθυνση via del Parco Margherita 31, Napoli, άσκησε, στις 2 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο: να ακυρώσει την από 15 Μαΐου 1997 απόφαση C(97) 1261 της Επιτροπής.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλόμενη απόφαση η καθής, τροποποιώντας την απόφαση C(95) 444/3, της 5ης Απριλίου 1995, σχετικά με τη χορήγηση χρηματοδοτικής συνδρομής από το ΕΓΤΠΕ, τροποποίησε το επιχειρησιακό πρόγραμμα Leader II κατά το μέρος που αφορούσε το σημείο 1.3 και το σημείο 6.1, καθόσον δεν περιέλαβε μεταξύ των περιοχών παρεμβάσεως το έδαφος της κοινότητας Montana Penisola Sorrentina διότι «βάσει των διατάξεων του προγράμματος, δεν είναι αναγκαία η προώθηση και εφαρμογή περαιτέρω PAL (σχεδίων τοπικής αναπτύξεως), δεδομένου ότι σ' αυτήν η κοινωνικοοικονομική ανάπτυξη, αντίθετα από τις άλλες εξεταζόμενες περιοχές, έχει καλύτερη εξέλιξη και είναι περισσότερο ολοκληρωμένη». Κατά την προσφεύγουσα, τέτοιοι ισχυρισμοί είναι εσφαλμένοι και προφανώς αβάσιμοι.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης της Ρώμης, ουσιαστών τύπων, της υποχρέωσης της χρηστής διοικήσεως και παραβίαση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθώς και πλήρη έλλειψη αιτιολογίας και προφανή έλλειψη ερεισματος της αποφάσεως.

Υποστηρίζει, πρώτον, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται στην εσφαλμένη προϋπόθεση ότι για την εν λόγω περιοχή έχει ήδη εγκριθεί ένα PAL, αγνοώντας ότι το PAL που υπέβαλε η προσφεύγουσα ένωση δεν έγινε δεκτό προς χρηματοδότηση. Εξάλλου, η εν λόγω περιοχή δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των περισσότερο ανεπτυγμένων στην Campania.

Προβάλλεται επίσης η αντιφατικότητα που υπάρχει στην επιλογή της καθής. Υποστηρίζεται συναφώς ότι η περιφέρεια της Campania περιέλαβε στο περιφερειακό πρόγραμμα εφαρμογής του Leader II που εγκρίθηκε αρχικά, κατ' εφαρμογή της οδηγίας 75/268/ΕΟΚ (1), μεταξύ των περιοχών παρεμβάσεως, «δηλαδή των μειονεκτουσών» και την Penisola Sorrentina βάσει ακριβώς ορισμένων κοινωνικοοικονομικών δεικτών, για να αποκλείσει, εν συνεχεία, βάσει των ίδιων δεικτών, την ανάγκη προαγωγής και εφαρμογής, στην ίδια περιοχή, και άλλων προγραμμάτων PAL.

Η καθής περιορίστηκε στο να αποκλείσει την περιοχή Sorrentina διότι είναι ανεπτυγμένη, χωρίς ωστόσο να παράσχει την παραμικρή αιτιολογία σχετικά με τις περιοχές που νομιμοποιούν μια τέτοια επιλογή και χωρίς να προβεί στην κατάλληλη έρευνα.

Για την προσφεύγουσα, μια τέτοια έρευνα θα καθιστούσε ασφαλώς προφανές ότι η εν λόγω περιοχή κατατάσσεται, σύμφωνα με την προαναφερθείσα οδηγία 75/268/ΕΟΚ, ως «ορεινή και μειονεκτική» και ότι, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, η περιοχή αυτή είχε περιληφθεί στο πρόγραμμα Leader II, μεταξύ των ζωνών παρεμβάσεως κατά προτεραιότητα.

(1) Οδηγία 75/268/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 28ης Απριλίου 1975, περί της ορεινής γεωργίας και της γεωργίας σε ορισμένες μειονεκτούσες περιοχές (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/012, σ. 95).

Προσφυγή της Regione Toscana κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Μαΐου 1997**(Υπόθεση T-265/97)**

(97/C 387/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Regione Toscana (περιφέρεια της Τοσκάνης), εκπροσωπούμενη από τους Vito Vacchi και Lucia Bora, δικηγόρους Φλωρεντίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Paolo Benocci, 50 rue de Vianden, άσκησε, στις 12 Μαΐου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Με διάταξη του Δικαστηρίου της 1ης Οκτωβρίου 1997, η υπόθεση παραπέμφθηκε στο Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων λόγω πρόδηλης αναρμοδιότητας του Δικαστηρίου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το σημείωμα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής — Γενική Διεύθυνση Γεωργίας της 21ης Νοεμβρίου 1994/VI/040551,
- να ακυρώσει την — ουδέποτε κοινοποιηθείσα στην προσφεύγουσα περιφέρεια — πράξη με την οποία η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αποδέσμευσε την εγκεκριμένη κοινοτική συνδρομή, στο πλαίσιο του ολοκληρωμένου μεσογειακού προγράμματος, για το σχέδιο αριθ. 88.20.IT.006.0 (Έργα αγωγών ποσίου ύδατος στην Τοσκάνη),
- να ακυρώσει το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 1997 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, το οποίο παρελήφθη από την προσφεύγουσα στις 7 Φεβρουαρίου 1997 και με το οποίο η Επιτροπή ανακοινώνει την αποδέσμευση της κοινοτικής συνδρομής.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα στην υπόθεση T-81/97, Regione Toscana κατά Επιτροπής (1).

(1) ΕΕ C 166 της 31. 5. 1997, σ. 21.

Προσφυγή της Azienda Agricola Tre e Mezzo κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1997**(Υπόθεση T-269/97)**

(97/C 387/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Azienda Agricola Tre e Mezzo, εκπροσωπούμενη από τους Carlo Piccoli και Fabrizio Fabbri, του δικηγορικού

συλλόγου Forli-Cesena, και τον Francois Turk, του δικηγορικού συλλόγου Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον τελευταίο, 13 A, Avenue Guillaume, άσχησε, στις 13 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει την ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας,
- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1488/97 της Επιτροπής, καθόσον δεν προβλέπει στη νέα διατύπωση του παραρτήματος II Β του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2092/91 του Συμβουλίου τα φυτοπροστατευτικά προϊόντα: παρασκευάσματα από το *Ryania speciosa*, πρόπολις, γη διατόμων, σκόνη πετρωμάτων, βορδιγάλιος πολτός, βουργούνδιος πολτός, πυριτικό νάτριο, διττανθρακικό νάτριο, φυτικά και ζωικά έλαια,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα εταιρεία, εγκεκριμένη επιχείρηση βιολογικού τρόπου παραγωγής και μία από τις οκτώ επιχειρήσεις που είναι εγκεκριμένες και αναγνωρισμένες από το ιταλικό κράτος, αντιτίθεται στη διαγραφή με τον προσβαλλόμενο κανονισμό⁽¹⁾ ορισμένων φυτοπροστατευτικών προϊόντων από τα εγκεκριμένα προς χρήση στη βιολογική γεωργία.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει, προ πάντων, παράβαση του τελευταίου εδαφίου του άρθρου 155 της συνθήκης ΕΚ, το οποίο ορίζει ότι η Επιτροπή ασκεί τις αρμοδιότητες που της αναθέτει το Συμβούλιο για την εκτέλεση των κανόνων που θεσπίζει. Συναφώς, γίνεται δεκτό ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 2092/91 του Συμβουλίου⁽²⁾ απέβλεπε στο να ευνοήσει και να προωθήσει την ανάπτυξη και τη διάδοση της μεθόδου βιολογικής παραγωγής, ρυθμίζοντάς την και παρέχοντας κίνητρα με επιδοτήσεις και χρηματοδοτήσεις. Πράγματι, η σύνταξη του παραρτήματος II Β, με όλα τα προϊόντα που είχαν περιληφθεί σ' αυτό, υπήρξε καρπός συγκεκριμένης επιλογής με μνεία καθορισμένων προϊόντων σε σχέση με άλλα, ανεξάρτητα από την ύπαρξη ή όχι εγκρίσεως για τη χρήση των προϊόντων αυτών που παρέχει έκαστο κράτος μέλος. Επομένως, υπόκειται σε έλεγχο η επιλογή της Επιτροπής να αποκλείσει από τον κατάλογο των επιτρεπόμενων προϊόντων τα νέα φυτοφάρμακα για τα οποία έγινε λόγος, υιοθετώντας ως μοναδικό κριτήριο την έλλειψη «εγκρίσεως/χρήσεως».

Η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης υπέρβαση εξουσίας, καθόσον το Συμβούλιο, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2078/92⁽³⁾, καθιέρωσε μέτρα αγροτοπεριβαλλοντολογικά προκειμένου να πραγματοποιήσει τη μετατροπή της ευρωπαϊκής γεωργίας σε γεωργία που χρησιμοποιεί όλο και λιγότερα φυτοφάρμακα, προς τούτο δε μεγάλο μέρος των ενισχύσεων στον τομέα αυτό κατευθύνονταν προς τη βιολογική γεωργία:

με την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού η καθής προέβη σε ξαφνική μεταβολή πορείας επιδιώκοντας σκοπούς διαφορετικούς από τους προηγουμένως διακηρυχθέντες, καθιστώντας δυσχερέστερη και προβληματική την εφαρμογή της μεθόδου βιολογικής παραγωγής με την προβλεφθείσα μείωση των τεχνικών μέσων που έχουν στη διάθεσή τους οι γεωργοί που ακολουθούν τη μέθοδο αυτή ή ήθελαν να την ακολουθήσουν.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1488/97 της Επιτροπής, της 29ης Ιουλίου 1997, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2092/91 του Συμβουλίου περί του βιολογικού τρόπου παραγωγής γεωργικών προϊόντων και των σχετικών ενδείξεων στα γεωργικά προϊόντα και στα είδη διατροφής (ΕΕ L 202 της 30. 7. 1997, σ. 12).

(²) ΕΕ L 198 της 22. 7. 1991, σ. 1.

(³) Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 2078/92 του Συμβουλίου, της 30ης Ιουνίου 1992, σχετικά με μεθόδους γεωργικής παραγωγής που συμμορφώνονται με τις απαιτήσεις προστασίας του περιβάλλοντος καθώς και με τη διατήρηση του φυσικού χώρου (ΕΕ L 215 της 30. 7. 1992, σ. 85).

Προσφυγή του Pierre Richard κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που ασκήθηκε στις 16 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση T-273/97)

(97/C 387/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Pierre Richard, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον André Lutgen δικηγόρο Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του André Lutgen, 1, rue Jean-Pierre Brasseur, άσχησε, στις 16 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητά του για την πλήρωση της θέσεως που αφορά η προκήρυξη κενής θέσεως υπ' αριθ. 8011,
- να ακυρώσει την απόφαση περί διορισμού της σουηδής επιτυχούσας σε διαγωνισμό,
- να ακυρώσει την απόφαση με την οποία το γραφείο απέρριψε, κατά τη συνεδριάσή του της 17ης Ιουλίου 1997, τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως,
- να λάβει υπόψη ότι επιφυλάσσεται να ασκήσει το δικαίωμά του να ζητήσει σε εύθετο χρόνο και τόπο την αποκατάσταση της οικονομικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, υπάλληλος βαθμού Α 4, βάλλει κατά της αρνήσεως της ΑΔΑ να τον προαγάγει στον βαθμό Α 3, καθόσον απέρριψε την υποψηφιότητά του για την πλήρωση της θέσεως την οποία αφορά η προκήρυξη κενής θέσεως υπ' αριθ. 8011. Επιβάλλεται η διευκρίνιση ότι αντ' αυτού διορίστηκε στη θέση αυτή μια σουηδή υπήκοος που είχε επιτύχει σε γενικό διαγωνισμό και η οποία είχε εγγραφεί στην τρίτη θέση ενός εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις.

Προς στήριξη των ισχυρισμών του ο προσφεύγων προβάλλει τους ακόλουθους λόγους:

- παράβαση του άρθρου 29 παράγραφος 1 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΥΚ), στο μέτρο που, αντίθετα προς τη διάταξη αυτή, η ΑΔΑ κίνησε εν προκειμένω την εξωτερική διαδικασία πληρώσεως θέσεων χωρίς να εξετάσει προηγουμένως τις δυνατότητες πληρώσεως της κενής θέσεως με τις διάφορες εσωτερικές διαδικασίες. Εξάλλου, το γεγονός ότι τα άρθρα 7 και 27 του ΚΥΚ επιβάλλουν στην ΑΔΑ την υποχρέωση να χρησιμοποιεί χωριστά κριτήρια επιλογής, αποκλείει τη δυνατότητα να μετράσονται στον ίδιο διαγωνισμό υποψήφιοι μέσα από το όργανο και εκτός αυτού. Επομένως, καθοριστικό για τις αποφάσεις της ΑΔΑ όσον αφορά τις προαγωγές και τις μεταθέσεις πρέπει να είναι το συμφέρον της υπηρεσίας: αντιθέτως, οι προσλήψεις πρέπει να γίνονται βάσει κριτηρίων ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας και «με την ευρύτερη δυνατή γεωγραφική βάση».
- παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που προβλέπει το άρθρο 25 του ΚΥΚ,
- παράβαση του άρθρου 7 του ΚΥΚ, στο μέτρο που η απόρριψη της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος και ο διορισμός της τελικώς επιλεγείσας υποψηφίας στηρίχθηκαν σε θεωρήσεις αναγόμενες στην ιθαγένεια των οικείων υποψηφίων και όχι στο κριτήριο του συμφέροντος της Υπηρεσίας,
- πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση και παραγνώριση των κριτηρίων επιλογής που αναφέρονται στην προκήρυξη κενής θέσεως, καθόσον, λαμβανομένων υπόψη των διευκρινίσεων που περιέχονται στην εν λόγω προκήρυξη, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι επιτυχόντες σε γενικούς διαγωνισμούς δεν γνωρίζουν τις ιδιαιτερότητες των υπηρεσιών του Κοινοβουλίου ούτε τη διεξαγωγή στην πράξη των εσωτερικών διοικητικών ή κανονιστικών διαδικασιών,
- η επικρινόμενη απόφαση αντιβαίνει προς το συμφέρον της υπηρεσίας, στο μέτρο που, παρά την πείρα του προσφεύγοντος, η επίμαχη θέση δεν πληρώθηκε υπό ικανοποιητικές συνθήκες,
- η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται σε στοιχεία τα οποία προδήλως δεν είναι συγκρίσιμα, καθόσον η εκτίμηση των προσόντων του προσφεύγοντος πρέπει να έγινε οπωσδήποτε βάσει των εκθέσεων βαθμολογίας του, ενώ η επιλεγείσα επιτυχούσα σε διαγωνισμό είχε περιληφθεί σε εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις.

Προσφυγή της εταιρείας Ca' Pasta srl κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 16 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση T-274/97)

(97/C 387/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η εταιρεία Ca' Pasta srl, εκπροσωπούμενη από τους Paolo Piva, του δικηγορικού συλλόγου Βενετίας, και Guy Arendt, του δικηγορικού συλλόγου Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον τελευταίο, Avenue Guillaume 62, άσκησε, στις 16 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την από 4 Αυγούστου 1997 εκδοθείσα πράξη υπό μορφή εγγράφου (πρωτόκολλο 11423) της Γενικής Διευθύνσεως XIV (αλιεία) που έχει ως αντικείμενο το «πρόγραμμα ΙΤ/166/91 — Vs/έγγραφο της 21ης Ιουλίου 1997».

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα διαφορά οφείλεται στη χορήγηση ενισχύσεως στην προσφεύγουσα εταιρεία στο πλαίσιο αναπτύξεως των δομών στον τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας. Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, ενόψει της πραγματοποιήσεως ενός προγράμματος εκσυγχρονισμού μιας μονάδας υδατοκαλλιέργειας στην Contarina (Veneto), η προσφεύγουσα εταιρεία ζήτησε και έλαβε κοινοτική ενίσχυση 942 300 004 ιταλικών λιρών, περίπου το 40% της εγκριθείσας δαπάνης. Κατόπιν διοικητικού ελέγχου, στον οποίο παρενβήσαν εκπρόσωποι της Επιτροπής, αποκαλύφθηκε η εκχώρηση της επιχειρήσεως χωρίς την προηγούμενη έγκριση, θεωρηθείσα προφανώς αναγκαία κατά το άρθρο 24 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4253/88 (1). Μετά το πέρας της διαδικασίας του άρθρου 44 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4088/86 (2), ο προϊστάμενος του σχετικού τομέα στη Γενική Διεύθυνση XIV εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη, επιβεβαιώνοντας «τη συνέχιση της εσωτερικής διαδικασίας με σκοπό την κατάργηση της συνδρομής και την ανάκτηση του καταβληθέντος ήδη ποσού».

Προς στήριξη των αιτημάτων της η προσφεύγουσα επικαλείται τους ακόλουθους λόγους:

- παράβαση ουσιαδών τύπων στο μέτρο που δεν τηρήθηκε η αρχή της συλλογικότητας στην έκδοση της πράξεως που είναι αντικείμενο της διαφοράς,
- ανυπαρξία έρευνας, ανεπαρκής αιτιολογία και υπέρβαση εξουσίας. Κατά την προσφεύγουσα, διαπιστώνεται προφανής διαστρέβλωση των περιστατικών που οφείλεται ουσιαστικά στην ανεπαρκή και εσφαλμένη έρευνα, η οποία απέβλεπε στο να εξακριβωθεί η ύπαρξη μεταβίβασης της επιχειρήσεως χωρίς προηγούμενη έγκριση από την Επιτροπή και την ιταλική κυβέρνηση (χαρακτηρισθείσα εν συνέχεια ως «σημαντική αλλαγή»), όχι όμως, ενδεχομένως, η μονιμότητα προορισμού της πλήρους

πραγματοποιηθείσας ήδη από καιρό επενδύσεως. Συναφώς, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι δεν πραγματοποιήσε χωριστή πώληση των εγκαταστάσεων και του εξοπλισμού αλλά προέβη στην εκχώρηση ολόκληρης της επιχείρησής της αποτελούμενης από την αλιευτική περιοχή, με προφανή διατήρηση της λειτουργικότητας της ίδιας της επιχείρησής της.

- παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου και παράβαση των άρθρων 38 και 44 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4028/86. Η προσφεύγουσα παρατηρεί συναφώς ότι, αν ληφθεί υπόψη η ακρίβεια με την οποία ο κανονισμός αυτός καθορίζει τις προϋποθέσεις κινήσεως της διαδικασίας αναστολής/καταργήσεως/μειώσεως των χρηματοδοτικών συνδρομών, φαίνεται δύσκολο να υποστηριχθεί ότι η έννοια της «σημαντικής αλλαγής του προγράμματος» στοιχειοθετείται με την απλή αλλαγή της κυριότητας της επιχείρησής της.

- (¹) Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 4253 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1988, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2052/88 όσον αφορά το συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους, καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ L 374 της 31. 12. 1988, σ. 1).
- (²) Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 4028/86 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, σχετικά με κοινοτικές δράσεις για τη βελτίωση και την προσαρμογή των διαρθρώσεων του τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 376 της 31. 12. 1986, σ. 7).

Προσφυγή-αγωγή της DFDS Transport BV κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 24 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση T-279/97)

(97/C 387/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η DFDS Transport BV, εκπροσωπούμενη από την Catherine Grisart, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Stef Oostvogels, 13, rue Aldringen, άσκησε, στις 24 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης της Ρώμης, την υπό στοιχεία C(97) 1636 def./1, REM 26/96 απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 5ης Ιουνίου 1997 (δεν δημοσιεύθηκε ακόμα στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*),
- να αναγνωρίσει ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα δικαιούται να ασκήσει αργότερα αγωγή αποζημιώσεως κατά της καθής-εναγομένης.

- να καταδικάσει την καθής-εναγομένη στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με αυτά που προβλήθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων T-186/97, T-187/97, T-190/97, T-191/97, T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97, T-217/97 και T-218/97 (¹).

(¹) ΕΕ C 318 της 18. 10. 1997, σσ. 17-25.

Προσφυγή-αγωγή της Wilson Holland BV κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 24 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση T-280/97)

(97/C 387/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Wilson Holland BV, εκπροσωπούμενη από την Catherine Grisart, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Stef Oostvogels, 13, rue Aldringen, άσκησε, στις 24 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης της Ρώμης, την υπό στοιχεία C(97) 1636 def./2, REM 26/96 απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 5ης Ιουνίου 1997 (δεν δημοσιεύθηκε ακόμα στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*),
- να αναγνωρίσει ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα δικαιούται να ασκήσει αργότερα αγωγή αποζημιώσεως κατά της καθής-εναγομένης.
- να καταδικάσει την καθής-εναγομένη στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με αυτά που προβλήθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων T-186/97, T-187/97, T-190/97, T-191/97, T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97, T-217/97, T-218/97 (¹) και T-279/97 (²).

(¹) ΕΕ C 318 της 18. 10. 1997, σσ. 17-25.

(²) Βλέπε σ. 24 της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

Προσφυγή των Milk Products Holdings (Europe) Limited κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση T-281/97)

(97/C 387/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι εταιρείες Milk Products Holdings (Europe) Limited κ.λπ., εκπροσωπούμενες από τον Richard McGrane, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο André Marc, 56-58, rue Charles Martel, άσκησαν, στις 27 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 29ης Μαΐου 1997 και της 6ης Αυγούστου 1997, στο μέτρο που με την απόφαση αυτή δεν ελετράπη στις προσφεύγουσες η πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα προετοιμασίας της προσφυγής και διεξαγωγής της παρούσας δίκης.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγουσες εξηγούν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις αποτελούν συνέπεια των συνεχών προσπαθειών των προσφευγουσών προς διευκρίνιση της εννοίας των κριτηρίων στα οποία πρέπει να ανταποκρίνεται το βούτυρο Νέας Ζηλανδίας ώστε να τύχει της προτιμησιακής δασμολογικής μεταχείρισεως που θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 858/81 του Συμβουλίου (1). Η ανάγκη διευκρίνσεως της εννοίας των κριτηρίων και, ειδικότερα, της φράσεως «παρασκευασμένο κατευθείαν από γάλα ή κρέμα γάλακτος» ανέκλυσε καθόσον οι προσφεύγουσες αμφισβητούν σήμερα την αναδρομική επιβολή δασμού εκ μέρους του Her Majesty's Customs and Excise (στο εξής: Customs) του Ηνωμένου Βασιλείου. Κατ' αυτές, στα προϊόντα βουτύρου «Ammix» και βουτύρου για επάλειψη που παράγουν θα έπρεπε να τύχει εφαρμογής η προτιμησιακή δασμολογική ρύθμιση καθόσον τα προϊόντα αυτά παρασκευάζονται από γάλα ή κρέμα γάλακτος. Ωστόσο, το Customs υιοθέτησε την αντίθετη άποψη. Σχετική υπόθεση εκκρεμεί ήδη ενώπιον των αρμοδίων αγγλικών δικαστηρίων.

Προκειμένου να διευκρινιστεί η έννοια της φράσεως αυτής, ενόψει της νομοθετικής βουλήσεως των κοινοτικών οργάνων, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν αίτηση τόσο στη ΓΔ I όσο και στη ΓΔ VI ζητώντας να τους χορηγηθεί αντίγραφο των σχετικών με την προπαρασκευή και τη θέσπιση του ως άνω κανονισμού εγγράφων, σύμφωνα με τον κώδικα της Επιτροπής σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα — Απόφαση 94/90/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ (στο εξής: κώδικας). Τόσο η ΓΔ VI όσο και η ΓΔ I, με έγγραφα της 29ης Μαΐου και της 19ης Ιουνίου 1997, αρνήθηκαν την πρόσβαση στα έγγραφα αυτά. Οι προσφεύγουσες υπέβαλαν τότε αίτηση αναθεωρήσεως των αποφάσεων αυτών στη Γενική Γραμματεία, η οποία, με έγγραφο της 6ης Αυγούστου 1997, επιβε-

βαίωσε την άρνηση ανακοινώσεως ορισμένων βασικών κατηγοριών εγγράφων.

Οι προσφεύγουσες αναφέρουν ότι, ασχέτως των εμπορικών λόγων που τις οδήγησαν να υποβάλουν την αίτηση αυτή, έχουν έννομο δικαίωμα κατά τον κώδικα να τους επιτραπεί η πρόσβαση στα έγγραφα αυτά, εκτός αν συντρέχουν λόγοι προστασίας του δημοσίου συμφέροντος, το βάρος της αποδείξεως των οποίων βαρύνει την Επιτροπή. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι αυτό δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, καθόσον:

- αφενός, η Επιτροπή επικαλείται τις διεθνείς σχέσεις ως ειδικό λόγο αρνήσεως της προσβάσεως στο πλαίσιο της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος, χωρίς όμως να παρέχει καμία ουσιαστική εξήγηση ως προς το γιατί ή το πώς η ανακοίνωση εγγράφων σχετικών με τη θέσπιση κριτηρίων το 1981 θα έχει ουσιώδεις επιπτώσεις στις διεθνείς σχέσεις και
- αφετέρου, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ανακοίνωση των εγγράφων στον ένα διάδικο θα επηρεάσει τα δικαιώματα άμυνας του ετέρου διαδίκου και, συνεπώς, θα επηρεάσει την εξέλιξη της δίκης, χωρίς όμως να προβάλει λόγους δικαιολογούντες τον ισχυρισμό αυτό.

Οι προσφεύγουσες καταλήγουν, ως εκ τούτου, στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν κατόρθωσε να αποδείξει κατά νόμον ότι η πρόσβαση στα έγγραφα πράγματι θα μπορούσε να «υπονομεύσει» τις διεθνείς σχέσεις ή την εκκρεμή δίκη.

Όσον αφορά τον λόγο που προέβαλε η Γενική Γραμματεία με την απόφασή της και ο οποίος συνίσταται στο ότι διεξάγεται προς το παρόν έρευνα από την αρμόδια υπηρεσία για τυχόν απάτες που διαπράχθηκαν στο πλαίσιο του καθεστώτος ποσοτώσεων όσον αφορά το βούτυρο Νέας Ζηλανδίας κατά τα τελευταία έτη, οι προσφεύγουσες τονίζουν ότι η αντίρρηση αυτή δεν διατυπώθηκε από τη ΓΔ I ή τη ΓΔ VI, με συνέπεια να μην παρασχεθεί στις προσφεύγουσες η δυνατότητα να διατυπώσουν τις απόψεις τους επί του ζητήματος αυτού κατά τη διοικητική διαδικασία. Κατά την άποψη των προσφευγουσών, αυτό συνιστά παραβίαση της αρχής του δικαιώματος ακροάσεως κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας.

(1) Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 858/81 του Συμβουλίου, της 1ης Απριλίου 1981, περί της εισαγωγής βουτύρου Νέας Ζηλανδίας στο Ηνωμένο Βασίλειο με ιδιαίτερους όρους (ΕΕ L 90 της 4. 4. 1981, σ. 18).

Προσφυγή-αγωγή του Antonio Giannini κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση T-282/97)

(97/C 387/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Antonio Giannini, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τους Marc Dallemagne και Carlo Locchi, δικηγόρους

Βρυξελλών, 85, rue de Prince Royal, άσκησε στις 28 Οκτωβρίου 1997 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει:
 - την απόφαση της καθής περί ακυρώσεως της προκηρύξεως κενής θέσεως COM/151/94,
 - την προκήρυξη κενής θέσεως COM/062/97,
 - την απόφαση της καθής υπ' αριθ. 4732, της 24ης Ιουλίου 1997, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος και της οποίας έλαβε γνώση ο προσφεύγων στις 30 Ιουλίου 1997.
- να υποχρεώσει την καθής:
 - να καταβάλει στον προσφεύγοντα ποσό ίσο με τη διαφορά μεταξύ του μισθού του και του ποσού που αχρεωστήτως καταβλήθηκε στον υποψήφιο που διορίστηκε στην επίδικη θέση, προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο προσφεύγων λόγω του παράνομου διορισμού του εν λόγω υποψηφίου,
 - να καταβάλει στον προσφεύγοντα ποσό ίσο με τη διαφορά μεταξύ του σημερινού μισθού του και του μισθού που θα ελάμβανε αν είχε τον βαθμό Α 3 από τις 28 Απριλίου 1995, προς αποκατάσταση της οικονομικής ζημίας που υπέστη,
 - να φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων βάλλει κατά των αποφάσεων που έλαβε η καθής συνεπεία της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 19 Μαρτίου 1997 στην υπόθεση T-21/96, Giannini κατά Επιτροπής, περί ακυρώσεως της προκηρύξεως κενής θέσεως COM/151/94, για την πλήρωση της θέσεως προϊστάμενου της διοικητικής μονάδας [«Διαπραγματεύσεις και διαχείριση των συμφωνιών για τα κλωστοϋφαντουργικά, υποδήματα, διάφορα» (ΓΔ/Ι/Δ/Ι)] και περί δημοσιεύσεως νέας προκηρύξεως κενής θέσεως COM/062/97 για την ίδια θέση.

Ο προσφεύγων φρονεί ότι τα επιχειρήματα που πρόβαλε η καθής για να δικαιολογήσει τη νέα διατύπωση μιας προκηρύξεως κενής θέσεως που αντιστοιχεί στην ίδια θέση δεν ευσταθούν και υπογραμμίζει ότι η εξάλειψη των πλημμελειών που έπασχε η ακυρωθείσα πράξη μέσω της εκδόσεως μιας τυπικώς νέας πράξεως, η οποία όμως πάσχει τις ίδιες πλημμέλειες, προδίδει το πνεύμα της αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις παραβιάζουν την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και έχουν εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας.

Διαγραφή της υποθέσεως T-396/94 ⁽¹⁾

(97/C 387/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Με διάταξη της 3ης Νοεμβρίου 1997, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-396/94, Centrale Bewegkingseenheid (CBE) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ EE C 392 της 31. 12. 1994.

Διαγραφή της υποθέσεως T-23/97 ⁽¹⁾

(97/C 387/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

Με διάταξη της 3ης Νοεμβρίου 1997, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-23/97, A EVP — Associação das Empresas de Vinho do Porto κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ EE C 131 της 26. 4. 1997.

Διαγραφή της υποθέσεως T-87/97 ⁽¹⁾

(97/C 387/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Με διάταξη της 3ης Νοεμβρίου 1997, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-87/97, Gustaaf van Dyck κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ EE C 166 της 31. 5. 1997.

Διαγραφή της υποθέσεως T-134/97 ⁽¹⁾
(97/C 387/51)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Με διάταξη της 9ης Οκτωβρίου 1997, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοι-

νοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-134/97, Kesko Oy κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ C 199 της 28. 6. 1997.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

Εντός του 1998 θα πραγματοποιηθούν διάφορες αλλαγές όσον αφορά τις συνδρομές της Επίσημης Εφημερίδας, σειρές «L» και «C». Η παρούσα ανακοίνωση έχει σκοπό να πληροφορήσει τους συνδρομητές προκειμένου να κάνουν τη σωστή επιλογή μεταξύ των νέων δυνατοτήτων που τους παρέχονται.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΗΣ

Από τον Ιανουάριο του 1998, τα πλήρη κείμενα (περιλαμβανομένων των πινάκων και των γραφικών) των νέων εκδόσεων της Επίσημης Εφημερίδας, σειρές «L» και «C», θα διατίθενται δωρεάν στις 11 επίσημες γλώσσες της ΕΕ μέσω του Internet (<http://europa.eu.int>) για διάστημα 20 ημερών.

Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «L» ΚΑΙ «C» ΣΕ CD-ROM

Το 1998, η Επίσημη Εφημερίδα «L» και «C» σε CD-ROM, θα δημοσιεύεται ανά τρίμηνο, συγκεντρωτικά, σε κάθε επίσημη γλώσσα ξεχωριστά. Στους συνδρομητές των ανωτέρω σειρών της Επίσημης Εφημερίδας, οι οποίοι επιπλέον αγοράζουν την έκδοση σε CD-ROM, παράλληλα με αυτή σε έντυπη μορφή, μικροδελτίο ή μέσω του CELEX, θα παραχωρηθεί μια διαφημιστική έκπτωση ύψους 50 % στην έκδοση CD-ROM. Θα υπάρχει η δυνατότητα χρήσης του προϊόντος σε τοπικό δίκτυο και η αγορά μεμονωμένων αντιγράφων κάθε CD-ROM.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ CELEX ΣΕ ΣΤΑΘΕΡΗ ΤΙΜΗ

Από την άνοιξη του 1998 θα είναι δυνατή η συνδρομή στη βάση δεδομένων CELEX σε σταθερή τιμή (960 Ecu για ένα έτος), ανεξάρτητα από τη χρήση της. Το CELEX είναι η επίσημη βάση δεδομένων νομικής φύσης της ΕΕ, η οποία παρέχει πλήρη κάλυψη της νομοθεσίας της ΕΕ από το 1951 (<http://europa.eu.int/celex>).

ΚΥΡΩΣΕΙΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΕΚΠΡΟΘΕΣΜΗΣ ΑΝΑΝΕΩΣΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΣΕ ΕΝΤΥΠΗ ΜΟΡΦΗ

Η αποστολή της Επίσημης Εφημερίδας «L» και «C» σε έντυπη μορφή θα σταματήσει στις 31 Ιανουαρίου 1998 σε όσους δεν θα έχουν ανανεώσει τη συνδρομή τους έως την ημερομηνία αυτή. Οι νέοι συνδρομητές ή αυτοί που θα ανανεώσουν τη συνδρομή τους μετά την παραπάνω ημερομηνία μπορούν να επιλέξουν:

- i) να μην παραλάβουν αναδρομικά τις μη παραληφθείσες εκδόσεις και να καταβάλουν το ποσό για τους μήνες που έλαβαν τις εφημερίδες,
- ii) να παραλάβουν τις μη παραληφθείσες δημοσιεύσεις σε CD-ROM και να καταβάλουν το κανονικό ποσό για την ετήσια συνδρομή,
- iii) να παραλάβουν τις μη παραληφθείσες δημοσιεύσεις σε έντυπη μορφή και να καταβάλουν το διπλό ποσό για κάθε μήνα αναδρομικής αποστολής.

Σημειώστε, ότι τώρα μπορείτε να αγοράσετε οποιοδήποτε από τα είδη συνδρομής της Επίσημης Εφημερίδας «L» και «C» (έντυπη, μικροδελτίο, CD-ROM, CELEX) μόνο από τα επίσημα σημεία πώλησης του δικτύου των Επίσημων Εκδόσεων. Παρακαλείσθε να έρθετε σε επαφή με το αρμόδιο πρακτορείο για περισσότερες πληροφορίες.